வெற்றி யாருக்கு?

பொ. திரிகூடசுந்தரம், எம். ஏ., பி. எல்.

கிடைக்குமிடம்:
நவயுகப் பிரசுராலயம் லிமிடெட்
ஜியார்ஜ் டவுன் :: சென்னை

சென்னை, மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்று,
ஆசிரியரால் வெளியிடப்பெற்றது.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

கட்டுரை எழுதுவதென்றால் 'உயரிய நடை'யில் எழுத வேண்டும் என்று பலரும் நினைக்கிறார்கள். 'உயரிய நடை' யில் சொல் அலங்காரத்தைப் பார்க்கலாம்; அகராதியாலன்றி எளிதிற் பொருள் விளங்காத கடினமான பதங்களைத் தரிசிக்கலாம்; வழக்கிலில்லாத அரிய சொற்களைக் கண்டு போற்றலாம்; எதுகை, மோனைகள் நிரம்பிய சொல்லடுக்குகளை நோக்கி வியக்கலாம். ஆனால் இந்நடையில் உயிர்த் தத்துவம் மாத்திரம் காணப்படுவதில்லை. உயிர் நீங்கிய பின் பிரேதத்தை அலங்கரித்துப் பார்ப்பதைப் போல்வதுதான் இந்த 'உயரிய நடை'.

இவ்வகை நடையில் எழுதிய கட்டுரைகளுக்கும் இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகளுக்கும் வெகு தூரம். இந்நூலின் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றிலும் உயிர்த் தத்துவம் தாண்டவமாடுகிறது. 'நடை' யென்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு நடவாமல் ஓரிடத்தேயே நின்று ஆற்றல் முழுதையும் வீண் விரயம் செய்யும் உரை நடைகளுக்கு மாறாக, இக்கட்டுரைகள் முழுவதிலும் கருத்தும் சொல்லும் உயிருடையன போல நடந்து சென்று தாம் குறித்த முடிவை அடைவதைக் காணலாம். உயிருள்ள பொருள்கள் புறவுறுப்பின் நிகழ்ச்சிகளாலும் மனமாகிய அகவுறுப்பின் நிகழ்ச்சிகளாலும் தம்மையடுத்துவரும் பிற உயிர்களைப் பாதிப்பது போல, இவ்வுரை நடையும் வாசகர்களை நேரே பாதிக்கிறது. ஆசிரியர் மனத்துக்கும் வாசகர் மனத்துக்கும் இடையே யாதொரு திரையும் இல்லை, எவ்வித மறைவும் இல்லை. இவ்வாறு மறைவும் திரையும் இன்றி எண்ணிய பொருளை வாசகர் மனத்துள்

நேராக, எளிதிற் செல்லச் செய்யும் ஆற்றல் எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதன்று. நேர்மையும், எளிமையும், தெளிவும், சிறந்த உரைநடைக்கு இன்றியமையாத குணங்களாகும். இக் குணங்கள் இக்கட்டுரைகளிலே சிறந்து விளங்குவது பாராட்டி எடுத்துக் கூறத்தகுவது.

விஷயங்களைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுதல் ஒருவகை ஆற்றல்; அவற்றை மனத்திற் பதியும்படி செய்வது பிறி தொருவகை ஆற்றல். விஷயங்களைப் படம் தீட்டுவது போன்று மனக்கண் முன்னே சித்திரித்துக் காட்டுவதிலே இவ்வகை ஆற்றல் புலனாகிறது. பொருளற்ற, வெறுஞ் சொல் லடுக்குக்களாலே சித்திரித்தால், விஷயம் மனத்திற் பதிந்து விடுவதில்லை. விஷய விளக்கத்திற்கு அநுகூலமாகிய உதாரணங்களின் சிறப்பினாலும், உபமானங்களின் அழகினா லும், விஷயத்தை அடுத்தும் அதற்கு முன்பும் பின்புமா யமைந்த பொருள்கள், நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றின் வர்ணனைகளாலும், மனம் மெழுகுபோல் இளகித் தன் மீது பொறிக்கப் பெறும் விஷய - முத்திரையை இனிதில் எளிதில் ஏற்றுப் பதித்து வைத்துக்கொள்ளுகிறது. இவ் வாறு அமைந்த சித்திரங்கள் இந்நூலில் உள்ளமை இதன் பெருமையை நன்கு உணர்த்துகிறது.

மேற் குறித்த நலன்களோடு இந்நூலில் அங்கங்கே இலக்கியச் சுவை பரிமளிப்பதையும் வாசகர்கள் நுகர்ந்து இன்புறுவார்கள். குறள் முதலிய பெரு நூல்கள் அவற்றை எடுத்தாளும் நூல்களுக்கு ஒரு தனிச் சுவையையும் பெரு மையையும் நல்குகின்றன. இவை வாசகர்களுடைய மனத்தை வசீகரித்து அவர்களது இன்பத்தைப் பெருக்குகின்றன. வசனம் எழுதுவோருள் ஒரு சிலர் தங்கள் நூலில் அடிக்கடி பழஞ் செய்யுட்களை உரைநடையில் அமைத்து, கருத்துக்கள்

இடையறவு படும்படி செய்தும், தங்கள் நடைக்கும் பழஞ் செய்யுள் நடைக்குமுள்ள வேறுபாட்டினை நீக்க முடியாது தங்கள் ஏழைமையைக் காட்டித் துன்புறுத்தியும் வருகின்றனர். இங்ஙனம் செய்தல் தங்கள் நூலுக்கு ஒரு குறை என்பதையும், பண்டைப் புலவர்களுக்கு அபராதம் செய்வதாகுமென்பதையும் அவர்கள் உணர்வதில்லை. இக்குறைகள் யாதுமில்லாதபடி, இலக்கியச் சுவை கமழும்படி எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகள் வாசகர்களுக்குப் பெருவிருந்தா யமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இக்கட்டுரைகளுக்குரிய விஷயங்களும் நமது தற்கால வாழ்வோடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாயும் பலதிறப்பட்டனவாயும் உள்ளன. இவற்றை விரித்தெழுது முறை ரஸிகர்கள் கொண்டாடத்தக்கதா யுள்ளது.

இக் கட்டுரைகளைக் கற்றுத் தமிழ் மக்கள் பயனடையத் தவறார்களென நம்புகிறேன்.

சென்னை ஸர்வகலாசாலை
10 - 7 - 40 } எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

1. வெற்றி யாருக்கு?

ஒவ்வொரு தினமும் உலகத்தில் பல மாறுதல்கள் காணப் படுகின்றன. ஒரு தேசமும் இன்று இருப்பது போல் நாளை இருப்பதில்லை. நாமும் நேற்று இருந்தது போல் இன்று இருக்கக் காணோம். நாளுக்கு நாள் விசேஷ வேறுபாடுகள் தோன்று மானல், பல வருஷங்களை - நூற்றாண்டுகளை - இடை யிட்டுப் பார்ப்போமானல், வித்தியாசம் அபரி மிதமாகும். மனிதனுடைய அறிவு அடி அடியாய் நகர்ந்து போவதில்லை. வாயு வேகமாகக்கூடச் செல்வதில்லை. வாயுவுங்கூட ஓர் இடத்தினின்று மற் ருேர் இடத்தை அடைய நேரமாகிவிடும். மனோ வேகத்துடனேயே மக்கள் அறிவு வளர்ந்து முன் னேறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அது நிற்பதுமில்லை, சோர்வதுமில்லை. அதனலேயே இமைத்து மூடுமுன் மாறுதல்களும் ஏற்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் நாகரிக உலகத்தின் சிகரமாய் விளங்குவது ஆங்கில நாடு என்று எல்லோரும் கூறுவர். பௌதிகம் ரஸாயனம் போன்ற விஞ்

ஞான சாஸ்திரங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நவ நவமாய்க் கண்டுபிடித்து வரும் உண்மைகளும் அவற்றின் பலனைய் அமைத்துவரும் அனுபவ சாதனங்களும் அநேகம். தந்திக் கம்பி மூலம் பேசினோம்; இப்பொழுது கம்பி யில்லாமலே பேசுகிறோம். நாளை, கம்பி மூலம் காணவுஞ் செய்வோம். இன்று ஆகாயத்தில் விமானத்திலே பிரயாணம் செய்கிறோம்; நாளை, கப்பல் இல்லாமல், வேறு உதவியால், நினைத்த மாத்திரத்தில் எண்ணிய இடம் எய்துவோம். இவ்வாறு சகல நாகரிக வசதிகளும் ஒன்று பலவாய் உற்பத்தியாகின்றன. இங்கிலாந்து தேசத்தில் இப்பொழுது இவ்வசதிகள் எல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றன.

ஆனல், இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன் இங்கிலாந்து இப்பொழுது நமது தரித்திர நாடு உள்ளதைவிட மிகக் கேவலமான நிலையிலேயே இருந்தது. அப்பொழுது அங்கே வண்டியெல்லாம் 'கோச்' என்ற சாதாரணக் குதிரை வண்டியே. கல் போட்டுத் தார் பூசிய ரஸ்தாவை ஜனங்கள் கனவிலும் அறியார். மண்ணைப் பரப்பிய சாலைகளே மலிந்திருந்தன. மழைக் காலத்தில் அவை பயன்படா. சேற்றில் இறங்கியே செல்லவேண்டும். சில சமயங்களில் பாதையின் நடுவில் ஜலம் தேங்கிவிடும். அப்பொழுது ஜனங்கள் தெருக்களின் ஓரமாக அதிகச் சேறும் நீரும் இல்லாத பாகங்களிலேயே ஒதுங்கிப்

போவர். அவ்விதம் தெரு ஓரமாகப் போகும் பொழுது எதிரே வயோதிகர், பாலர், பெண்கள் ஆகியோர் வரக் கண்டால், அவர்கட்கு அந்த நல்ல பாதையை விட்டுவிட்டு ஆடவர் தாங்கள் சேற்றில் இறங்கி நடப்பர். மழைக் காலத்தில் நடப்பதற்கு ஏற்ற நல்ல வழிகள் வீட்டுச் சுவர்ப் பக்கமாக இருந்தமையால், பிறர்க்காக நல்ல பாகத்தை விட்டு விலகி நடப்பதை ஆங்கிலத்தில் பிறர்க்குச் 'சுவர் தருதல்' என்று கூறுவது மரபு.

இப்பழக்கம் நிலைபெற்றிருந்த அந்தப் பழைய காலத்தில் அங்கே செஸ்டர்பீல்டு என்னும் திருநாமத்தையுடைய ஒரு பிரபு இருந்தார். ஆங்கில நூற் கல்வி அற்பமாக அடைந்தவரும் அவர் பெயரை அறிவர். அக்காலத்தில் பிரபுக்கள் வெறும் செல்வர் மாத்திரம் அல்லர். சிற்றரசர் போலவே செல்வத்தில் திளைத்தும், செல்வாக்கில் மிகுந்தும் வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்கள் மிகப் பழமையான கீர்த்தி பெற்ற பெரிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களில் சிலர் பேரறிஞர்களாகவும், சிலர் மதி மந்திரிகளாகவும், சிலர் அசகாய சூரர்களாகவும் விளங்கிவந்தனர். அத்தகைய அறிஞர் கோஷ்டியில் சேர்ந்த பிரபுக்களில் ஒருவர் செஸ்டர்பீல்டு.

செஸ்டர்பீல்டு எழுதியுள்ள நூல்களில் இதுகாறும் இறந்து படாமல் இங்கிலாந்தில் எல்லோ

ருடைய இல்லங்களிலும் இருந்து இதோபதேசம் செய்துகொண்டிருப்பது 'செஸ்டர்பீல்டு மகளுக்கு வரைந்த கடிதங்கள்' என்னும் பெயருடையதாகும். இக்கடிதங்கள் எவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய தெளிவான நடையில் எழுதப்பெற்றன. இவற்றில் விவரிக்கப்படும் விஷயங்கள் பல. படிப்போர்க்கு இவை அறிவைப் பெருக்கும்; உற்சாகம் ஊட்டும்; நம்பிக்கை நல்கும்.

கார் காலத்தில் ஒரு நாள் ஆசிரியர் செஸ்டர் பீல்டு சேறு நிறைந்த ஒரு தெருவின் ஓரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது எதிரில் வேறொருவர் அதே ஓரமாகவே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் இளைஞர், வெகு முறுக்கான தோற்றமுடையவர். பிரபுவின் சமீபம் வந்ததும் அவர் விலகவில்லை. 'ஓய், எனக்கு விலகவேண்டாமா? நான் போக்கிரிகளுக்குச் சுவர் கொடுப்பது வழக்கமில்லை!' என்று கோபமாகக் கூறி இரைந்தார்.

அப்பொழுது செஸ்டர்பீல்டு, 'ஆனால், அது எனக்கு வழக்கம்' என்று கூறி, உடனே விலகிக் கொண்டார்.

2. எனது நண்பர்கள்

'செயற்கரிய யாவுள நட்பின், அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு'

என்று தமிழர் அறிவின் சிகரமாகிய திருக்குறள் நட்பைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. உலகில் நட்பே தேடற்கரிய செல்வம். அதைப் போன்ற பாதுகாவல் மனிதர்க்கு வேறு கிடையாது. ஆதலால் எனக்கு நண்பர் விஷயத்தில் அக்கரை அதிகம். ஆனால், பிறர் தம் நண்பர்களை வெளியிலே போய்த் தேடவேண்டியது போல் நான் தேடவேண்டியது இல்லை. நான் கூறப்போகும் நண்பர்கள் அனைவரும், நான் தேடிப் போகாமலே, என் தயவை நாடி என்னிடம் வந்து என் நட்பை விரும்பிப் பெற்றவர்களே. என்னோடு சம்பாஷிக்க விரும்பி, என் அன்பை எதிர்பார்த்து, என் வாசலில் காத்திருப்போர் எத்தனையோ பேர்!

எனது சிநேகிதர் சாதாரணமானவரல்லர்; எல்லோராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்ற பெரியோரே யாவர். யாரிடம் கூறினாலும், 'இவர்கள் நட்பு எங்கட்கும் வேண்டுமே!' என்று விரும்பி

நிற்பர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனது நண்பர்களை நான் சிறப்பித்துக் கூறுவது தவறாகுமா? தற்பெருமை தவறு, தன்னை வியவாமையே சிறப்பு என்பது உண்மையே. ஆயினும் சில சமயங்களில் தற்பெருமை நியாயமானதாகவும் அவசியமானதாகவும் இருக்கும் என்பதை மறுக்க இயலாது. பிறர் என்னைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுவதற்காக நான் என் நண்பர்களைப் பற்றி எழுதப் புகவில்லை. இவர்களின் நட்பை யாவரும் பெறவேண்டாமா என்று கேட்பதே என் நோக்கமாகும்.

எனது நண்பருள் விசேஷ அந்தஸ்துடையவர்களைப் பற்றியே எழுத விரும்புகிறேன். அவர்களிலும் பல வகுப்பினர் உளர். அவர்களில் பூலோக வாசிகளைப் பற்றியே இங்கு எழுதப்போகின்றேன். ஏனெனில் கந்தர்ப்பர், இயக்கர், சித்தர் முதலியோருள்ளும் நமக்கு நண்பர்கள் உளர்.

இந்தியா, பர்மா, மலேயா, இலங்கை ஆகிய இடங்களில் மட்டுமே எனக்கு நண்பர்கள் இருக்கக் கூடும் என்று எண்ணவேண்டாம். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில், இங்கிலாந்து முதல் ருஷியா வரையும், நார்வே முதல் இத்தாலி வரையும் என்நண்பர் உளர். அமெரிக்காவிலும் பலர் உண்டு. ஆசியா கண்டத்தில் அரேபியா, பாலஸ்தீனம், பாரசீகம், சீனம், ஜப்பான் முதலிய தேசங்களில் சிலர் உளர்.

சுருங்கச் சொன்னால் எனக்கு நண்பர் இல்லாத எந்த நாகரிகத் தேசமும் இல்லை.

இவர்களில் சிலர் அரசர், சிலர் மந்திரிகள், ஆசிரியர் அறிஞர் குழாங்களிலும் எனக்கு நண்பர் உளர். பிரபுக்களும் என் நட்பை விரும்பவே செய்வர். நானும், 'இவர் சமூக அந்தஸ்தில் தாழ்ந்தவர்' என்று யாரையும் விலக்கிவிடுவதில்லை. எனக்கு 'நண்பர்' என்னும் ஒரே குலம்தான் தெரியும்.

இவர்கள் வெகு தூரத்தில் அவரவர் நாட்டில் இருந்தாலும் நான் கூப்பிட்டவுடன் - நான் மனத்தால் நினைத்துவிட்டாலும் போதும் - உடனே ஒரு நிமிஷத்தில் ஓடிவந்து என் பக்கத்தில் என் கிருபா கடாட்சத்திற்குக் காத்திருப்பர். ஆகா, இவர்கள் என்னிடம் காட்டும் அன்பும் மரியாதையும்தான் எவ்வளவு!

பகலில் மட்டு மில்லாமல் நடு நிசியிலும் அழைக்கலாம். அப்பொழுதும் அவர் பிறர் போல் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டே முணுமுணுத்து எழுந்து மெல்ல நகர்ந்து வருவதில்லை. நான் விரும்புகிறேன் என்று தெரியவேண்டியதுதான் தாமதம்; உடனே முகமெல்லாம் நகை பூத்து அவசர அவசரமாக வருவர். வந்தவுடன், 'எம்மை அழைத்த காரணம் என்ன?' என்று இரையமாட்டார். வந்தபின், என் அருளை நோக்கிக் கைகட்டி வாய்

பொத்தி அடக்க ஒடுக்கமாக அயலே ஒதுங்கி நிற்பர். நான் ஏதேனும் கேட்க ஆரம்பித்தால் மட்டுமே பேசுவர். நான் அவர் பக்கம் திரும்பாமலே இருந்துவிட்டாலும் அப்படிச் செய்யலாமோ என்று கேட்கவும் மாட்டார். அதற்காகக் கோபித்துக்கொள்ளவும் மாட்டார்.

நான் கேட்க அவர்கள் மறுமொழி தரும் பொழுது நான் கோபித்தால் வருந்தமாட்டார். 'பேசியது போதும், நிறுத்தவும்!' என்றால் உடனே நிறுத்திவிடுவர். நான் கூப்பிட்டவுடன் வருவர், வந்தவுடன் அவரைப் போகலாம் என்று கூறினாலோ, உடனே போய்விடுவர். இது நியாயமா என்று கேட்டு நிற்பதில்லை. நான் இட்டதே சட்டம். என் இஷ்டப்படி நடப்பதே அவர்கள் விருப்பமும் கடமையும் ஆகும்.

சில வேளைகளில் நான் அவர்களைக் கீழே தள்ளிவிடுவதும் உத்தரவிடுவதும் உண்டு. அப்பொழுதேனும் அவர்கள் மலர் முகம் வாடுவது உண்டோ? கைகேயி காட்டுக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்ட பொழுது காகுத்தன் முகம் விளங்கியதைப் போலவே சித்திரத்தில் அலர்ந்த தாமரைக்கு நிகராக விளங்கும். அடித்தாலும் வைதாலும் எனக்குச் சேவை செய்வதிலேயே அவர்கள் கண்ணுங் கருத்துமா யிருப்பார்கள்.

அல்லும் பகலும் என் அருகிலேயே இருக்கச் சொன்னாலும் என் உத்தரவை மீற மாட்டார்கள். என் வீட்டில் எந்தத் தாழ்ந்த இடமும் அவர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தாது. அவர்களுக்கு ஆகாரம், ஆடை முதலியன வேண்டாம். நிற்க இடம் கொடுத்தால் போதும். அவர்கள் விரும்புவதெல்லாம் என் அன்பு ஒன்றையே.

வெளியே போகும் பொழுதும் அவர்களை அழைத்துப் போகலாம். பேசிக்கொண்டு வரச் சொன்னால் பேசுவர். பேசாமல் இருக்கச் சொன்னால் உடனே வாய்மூடி மௌனமாய் இருந்துவிடுவர். போகின்ற காரியத்தைப் பற்றி யோசனை கேட்டால் கூறுவர். போகின்ற இடங்களைப் பற்றி விசாரித்தால் விடை தருவர். பொழுதுபோக்கக் கதைகள் கூறச் சொன்னால் சொல்லுவர்.

அவர்கள் அறியாத விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. அவர்களில் சிலர் கதை சொல்லுவர்; சிலர் கவி பாடுவர்; சிலர் சரித்திர இதிகாசங்களை விஸ்தாரமாக எனக்கு எடுத்து உரைப்பர்; சிலர் வீரர்களைப் பற்றிச் சொல்லி என் இரத்தத்தை வேகமாக ஓடச் செய்வர். சிலர் என் முன் நாடகங்களை நடத்துவர். சிலர் அழகான ஓவியங்கள் தீட்டுவர்; சிலர் சங்கீத வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டுவிடுவர். சிலர் தத்துவ ஞானிகள்; சிலர் விஞ்ஞான நிபுணர்.

அவர்களில் சிலர் எனக்கு மதி மந்திரிகளா யிருப்பர். சிலர் இடித்துக் கூறும் துணைவராவர்; அதனால் என்னைக் கெடுக்கும் தகைமையவர் யார்? சாதாரண நண்பர் போல் இல்லாமல், எனக்கு இடுக்கண் ஏற்படும் பொழுது அவர்கள், உடுக்கை இழந்தவன் கை போல், உடனே வந்து உதவுவர். சில சமயம் வாழ்க்கையில் வழுக்கும் இடங்களில் ஊற்றுக் கோலாய் நிற்பர்.

அவர் வாயில் அவச் சொற்கள் பிறப்பதில்லை. நல்ல, அழகான, அறிவான, ஆனந்தமான விஷயங்களையே அவர் பேசுவர். அவர் உள்ளத்தி லுள்ளதில் ஒன்றையும் ஒளிப்பதில்லை. என் பார்வைக்காகத் தம் மனம் முழுவதையும் திறந்து இருண்ட இடங்களில் விளக்கும் ஏற்றிவிடுவர்.

என் மனம் முழுவதையுமே அவர் தம் வயப் படுத்திக்கொள்வர். அவருடைய ஒவ்வொரு வார்த் தையும் அவர் உள்ளத்திலிருந்து எழும் உண்மை யின் நாதமா யிருக்கும். அவர் பேச்சினால் நான் உயர்ந்த இலட்சியங்களை மேற்கொள்ளுவேன். உயர்ந்த விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பேன். நம் மனத்தில் நோயில்லையானால் இத்தகைய நண்பர் வேண்டியதில்லை. நம் மன நோய் தீரவேண்டுமானால் இந்த நண்பரைத் தவிர வேறு சிறந்த வைத்தியர் கிடையாது. இத்தகைய நண்பர்கள் கிடைக்கப்பெறாத வர்கள் பெரிய மாளிகைகளில் வசிக்கும் செல்வர்கள்

ஆயினும் அவர்களைத் தரித்திரமான தனவந்தர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவர்களுக்காக இரங்கவும் வேண்டும்.

என்ன துன்பங்கள் ஏற்பட்டாலும் - என்ன சஞ்சலங்கள் தோன்றினாலும் - அவர்கள் அருகே இருந்து ஆறுதல் மொழிகள் கூறி, உள்ளத்தில் விசேஷ ஊக்கமும் உற்சாகமும் உண்டாக்கிவிடுவர். அவர்கள் முன்னிலையில் சோர்வு, பயம் எதுவும் தோன்றா. அவர்கள் உதவியால் தேவலோகம் கூடப் போய் வரலாம்; சூரிய ஒளியில் குளிக்கலாம்; அண்ட கோடிக ளிடையில் திரிந்து வரலாம்.

என் வீட்டில் இந்த உயர்ந்த நண்பர்கள் தங்கு வதற்காக ஒரு தனி அறை உண்டு. இந்த அறையை நான் பெரியோரின் ஆன்மாக்கள் வாழும் புண்ணிய ஸ்தலமாகவே எப்பொழுதும் மதிப்பேன். இந்த அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டாலே போதும் - சுற்றி லும் அறிவு மணம் கமழும். இந்த அறைதான் என் னுடைய சர்வகலாசாலை. என் நண்பர்கள் இங்கே இருக்கும்வரை எனக்கு எளிமை இல்லை. இத்தகைய நண்பர்களைத்தான் பெரிய இராஜ்யங்களைவிட ஏற்ற முடையவர் என்று ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற மேதாவிகள் பாராட்டி யிருக்கின்றனர்.

இவ்வளவு அபூர்வமான நண்பர்கள் எனக்கு இருப்பது கேட்டு யாரும் அழுக்காறு அடைய வேண்

டியதில்லை. இவர்கள் யார் என்று தெரிந்துகொண்டால் போதும் ; நீங்களும் அழைக்கலாம். உங்களிடமும் இது போலவே நடந்துகொள்வர். அப்படிச் செய்வதில் எனக்கு ஆட்சேபமும் கிடையாது.

அவர்கள் உங்களுக்கு உதவும் பொழுதே எனக்கும் உதவ முடியும். அவர்கள் ஒரே சமயம் பல இடங்களில் இருப்பர். அவர்களுக்கு அழிவும் கிடையாது. அதனால் எனக்கும் உங்களுக்கும் ஊழியம் செய்வது போலவே நம் சந்ததியாருக்கும் - சந்ததியார் நம்மைப் போல் விரும்பினால் - ஊழியம் செய்வர்.

3. எனது கார்

நான் சொல்லப்போகும் 'கார்' தமிழ்ச் சொல் அன்று. அதனல் நான் கார் என்றவுடன் மேலே விண்ணில் மேகத்தைப் பார்க்க வேண்டாம். அல்லது கண்களை மூடிக்கொண்டு இருள் என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். இக்காலத்தில் சாதாரணமாக ஜனங்கள் கார் என்னும் மொழியை எந்தப் பொருளில் உபயோகிக்கிருர்களோ அதே பொருளில் தான் நானும் உபயோகிக்கிறேன். எனது கார் என்பது எனது மோட்டார் கார்தான்.

என்னிடம் மோட்டார் கார் ஏதும் இருக்குமா என்று திகைக்க வேண்டாம். 'போர்டு', 'ஷெவ்ரோலட்' போன்ற கார் வாங்க என்னிடம் பணம் கிடையாது. ஆனல் என் கார் இவைகளைப் போன்றதன்று. இவைகளைவிட ஏற்றமுடையதாகும். அம்மட்டோ? மோட்டார் கார்களில் தலை சிறந்தது 'ரோல்ஸ்ராய்ஸ்' என்பர். அதைப் பார்க்கிலும் ஆயிர மடங்கு உயர்ந்ததாகும் எனது கார்.

ஆயிர மடங்கு என்று கூறியதுகூடத் தவறுதான். என் காரின் மேன்மையை யாராலும்

அளவிட இயலாது. அது வெகு அற்புதமானது - வெகு அழகானது. சாதாரணக் கார்களைப் போல மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்ட தன்று. தெய்விக சக்தியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாகும். அதைப்பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் அது நிர்மாணிக்கப்பட்ட தொழிற்சாலை சூரிய மண்டலத்தின் அருகில் இருந்த தாகக் கூறுகின்றனர். இதில் அறிஞர்க்குள் அபிப் பிராய பேதம் இல்லை. ஆனால் அந்தத் தொழிற் சாலையில் அது செய்யப்பட்ட முறையைக் குறித்து ஏகமனதான அபிப்பிராயம் இல்லை.

இந்த அறிஞர் போற்றும் அற்புதக் காரைப் போல் அவனியில் வேறு உண்டோ? அகில லோகங்களிலும் அலைந்து தேடினாலும் இது போன்ற வேறு காரைக் காண முடியவே முடியாது. இப்படிப்பட்ட கார் இது ஒன்றுதான் உண்டாக் கப்பட்டது. இதை உண்டாக்கி எத்தனையோ லட் சம் வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. ஆனால் கார் மட் டும் இப்பொழுதும் புத்தம் புதிதாய் இருக்கின்றது. இடையில் அதன் உறுப்புக்களைப் பிரித்துப் பழுது பார்த்து மீண்டும் ஒன்று சேர்க்கவில்லை. அதை ஆக்கிய காலத்திலேயே பழுது பார்த்தல் அனாவசி யம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டது.

பழமையும் புதுமையும் ஆகிய இந்தக் கார் நான் நேற்றோ முந்தினமோ வாங்கியதன்று. நான் பிறந்த அன்றே என்னிடம் இருக்கிறது.

பரம்பரையாய் வந்தது என்று என் பெற்றோர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அதனால் என் சந்ததியார்களும் இதை அனுபவிப்பர். இதை நான் விற்க முடியாது. என் கடன்காரர் இதை ஜப்தி செய்ய இயலாது ; அரசாங்கத்தாரும் அணுகார்.

எனது காரின் விஸ்தீரணம் எவ்வளவு, தெரியுமா? இங்கிலாந்து முதலான மேனாடுகளில், உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க நாற்காலிகள், சாய்வு நாற்காலிகள் போட்ட ஹால், மேஜை முதலியன உள்ள போஜனசாலை, உறங்குவதற்குக் கட்டில்களிட்ட இடம், சமையல் அறை ஸ்நான அறை முதலியன எல்லாம் அமைக்கப் பெற்ற பெரிய மோட்டார்கள் தயாரிப்பதாகக் கேள்வி. ஆனால், அதைக் கேட்டு அற்புதம் அற்புதம் என்று ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை. என் காரோடு ஒப்பிட்டால் அவைகள் எல்லாம் காற்றில் மிதக்கும் தூசியினும் சிறியவை.

என் காரின் நீளம் இருபத்தையாயிரம் மைல், அகலமும் அதே அளவுதான். இவ்வளவு பெரிய காரைப்பற்றி - காணவேண்டாம், கேட்க வேண்டாம், - என்றேனும் கனவாவது கண்டிருக்கிறீர்களா? நீளத்தின் அளவே அகலம் என்று கூறியதால் சதுரம் என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். என் கார் எல்லா அம்சங்களிலும் அபூர்வமானதாயிருக்க வேண்டாமோ? மனிதர்கள் செய்யும் கார்

களில் சில மீன் உருவம், சில படகு உருவம், சில வேறு உருவம் கொண்டிருக்கும். என்னுடைய கார் ஆரஞ்சுப் பழத்தின் உருவம் என்று நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர்.

சாதாரணமாகக் கார்கள் நாள் செல்லச் செல்ல அழகு குன்றும், தேய்வுறும், கெட்டு விடும். திரைகள் கிழிந்துபோகும், விரிப்புகள் நிறம் மங்கும், கண்ணாடிகள் கீறிவிடும், விசை வேலை செய்யாது, கதவுகள் 'கிரீச்' என்று பாடத் தொடங்கும். ஆனல் எனது கார் விஷயமோ அப்படியன்று. வருஷங்கள் செல்லச் செல்ல வனப்பு மிகுந்துவருகின்றது. கார் செய்யப்பட்ட காலத்தில் காணப்பட்ட அற்புதங்கள் வேறு, இப்பொழுது காணப்படும் அற்புதங்கள் வேறு. எப்பொழுதும் அற்புதம்தான்.

எனது காரில் கண்டு களிக்க இனிய காட்சிகள், மன ரம்மியமான இனிய இசை, ஸ்நானம் செய்யவும் தாகம் தீர்க்கவும் தெளிந்த சுத்தமான ஜலம்- இவை யெல்லாம் உண்டு. மேலும் என்னேடு பேசிப் பழகி ஆனந்தமாய்க் காலங் கழிக்க அநேக கோடி நண்பர்களும் உண்டு. அந்த நண்பர்கள் எனக்கு நாள்தோறும் காட்டும் அற்புத விநோதங்கள் பல. உண்ணத் தேவையானவை, அனுபவிக்கத் தேவையானவை எல்லாம் அங்கே அபரிமிதமாய்க் கிடைக்கும்.

உங்கள் கார்கள் மணிக்கு எத்தனை மைல்கள் ஓடும்? அறுபது, எழுபது மைல் வேகத்தில் ஓட்டினால் உடனே ஆச்சரியம் என்று வியந்துகொள்வீர்கள்! அப்படியானால் என்னுடைய கார் மணிக்கு எழுபது அல்ல - எழுபது ஆயிரம் மைல் ஓடும் என்று கூறினால் எவ்வளவு ஆச்சரியம் அடைவீர்கள்!

சாதாரணமான கார்கள் எப்பொழுதும் ஒரே வேகத்தில் ஓட மாட்டா. தவிர அவைகள் இயங்கு வதற்குப் 'பெட்ரோல்' தேவை. அதிவேகமாய் ஓடினால் வேறு கார்களோடு மோதினாலும் மோதும். அப்படி அதிவேகமாய் ஓட்டச் சாமர்த்தியமுள்ள சாரதியும் வேண்டும். ஆனால் என்னுடைய காரோ - எப்பொழுதும் ஒரே வேகமாய், எழுபது ஆயிரம் மைல் வீதம், பெட்ரோல் ஒரு துளிகூடத் தேவையில்லாமல் ஓடும். என் காருக்கு சாரதி இல்லை; சாரதி இல்லாமல் ஓடக்கூடிய கார் அது. வேறு கார்களோடு மோதாது. அது ஓட ஆரம்பித்து எத்தனையோ லக்ஷ வருஷங்கள் ஆகிவிட்டனவே! ஆயினும் இதுவரை எவ்வித விபத்தும் நிகழவில்லை.

இவ்வளவு விரைவாக ஓடுகிறதே - என்ஜினில் ஏதேனும் சப்தமுண்டா? கிஞ்சித்தும் இல்லை. இத்தனை வருஷங்களாக ஓடி வருகிறதே - எங்கேனும் 'கிரீச்' என்ற ஓசையுண்டா? கொஞ்சமும் கிடையாது. சப்தம் சிறிதுகூட இல்லாத காரை நீங்கள் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள் - பார்க்கவும் மாட்டீர்கள்.

இப்படி சப்தமில்லாமலும், இவ்வளவு விரைவாகவும் ஓடுவதானல் - அது ஓடுகிற ரஸ்தா எப்படிப் பட்டதோ என்று நினைக்கலாம். ஆகா, இப்பொழுது தான் அறிந்தேன். எனது வாகனத்தைக் கார் என்று அழைப்பது தவறு. கார் என்ருல் அது ஓட ரஸ்தா வேண்டுமே! எனது வாகனம் எந்த ரஸ்தாவிலும் ஓடவில்லை. அந்தரத்தில் அல்லவோ பிரயாணம் செய்கிறது! அதனுல் அதைக் கார் என்று அழையாமல் ஆகாய விமானம் என்று அழைக்கலாம் அல்லவா ?

ஆனல் அப்படிச் சொல்வதும் தவருக முடியும். ஆகாய விமானம் ஆகாயத்தில் - காற்றில் - அல்லவோ பறக்கும்! என்னுடைய வாகனம் விரைந்து பறக்கும் வழியில் காற்று என்பதே கிடையாது. உலகில் காற்று இல்லாத இடம் உண்டோ? கிடையாது. ஆனல் என் வாகனம் காற்றில்லாத வெட்ட வெளியில்தான் செல்கிறது. இது மிக அற்புதமல்லவா ?

என் வாகனம் - முன் போல் கார் என்று சொல்வதற்கில்லை - என் வாகனம் மணிக்கு எழுபதினுயிரம் மைல் வீதம் இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறினேன். அது மட்டுமன்று. அந்தரத்தில் அவ்விதம் போகும் பொழுதே அது கறங்கு போல் மேலும் கீழுமாய்ச் சுழன்று கொண்டே செல்லும். அப்படிச் சுழல்வதும்

மணிக்கு ஆயிரம் மைல் வீதமாகும். அப்படிச் சுழன்றாலும் அதிலுள்ள மனிதர்களும் சாமான்களும் கீழே விழுந்துவிடுவதில்லை. எதுவானாலும் சரி, வாகனத்திலிருந்து தவறிவிட்டால் உடனே வாகனம் அதைத் தன் இடத்தே இழுத்துக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்தது. வாகனத்தை விட்டு எதுவும் சிதறி மறைந்துவிட முடியாது

வாகனம் ஆரஞ்சுப் பழம் போல் உருண்டை வடிவாய் இருப்பதால், வாகனத்தை விட்டு விலகி நின்று கவனித்தால், அதில் உள்ளவர்களில் சிலர் அதில் நிற்பது போலவும், சிலர் அதிலிருந்து தொங்குவது போலவும் காணலாம். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் நிற்பதாகவே உறுதி கூறுவர்; தொங்குவதாக எவரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்.

இந்த வாகனத்தில் பகலில்தான் வெளிச்சம் உண்டு. இது எல்லாக் கார்களிலும் உள்ளதுதானே என்று கேட்பீர்கள். ஆம், உண்மைதான். ஆனால் மற்றக் கார்களில் பகலில் வெளியில் பார்த்தால் வெளியிலுள்ள பொருள்கள் கண்ணுக்குப் புலனாகுமன்றோ? என் வாகனத்தில் அப்படி இராது. பகலில் வாகனத்தின் உள்ளேயுள்ள பொருள்கள்தான் தெரியும், வெளியே பார்த்தால் ஒன்றும் புலப்படாது. இரவிலோ என்றால் வெளியில் மிக அற்புதமான காட்சிகள் எல்லாம் விளங்கும். வான வெளியில் சந்திரன் போன்ற மின்மினிகள் சில

வேளைகளில் மட்டும் ஏற்றி வைக்கப்படும்; அப்பொழுது மட்டும் மங்கலான ஒளி வீசும்.

இது போன்ற விமானம் வேறில்லை என்றேன். ஆனால் வேறு விதமான, ஆயினும் இதுபோல் மிக வேகமாக ஓடக்கூடிய, விமானங்கள் ஏழெட்டு உள. சில சமீபத்தில் - அதாவது லட்சக் கணக்கான மைல் தூரத்தில் - உள. சில வெகு தொலையில் - அதாவது கோடிக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் - உள. இவை ஒன்றோடொன்று ஒருநாளும் மோதிக் கொள்ளா.

இந்த விதமாக என் விசேஷ விமானத்தின் மேன்மைகளைப் பற்றி விஸ்தாரமாக எழுதிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்து வாசகரின் ஆச்சரிய உணர்ச்சியைத் தணித்து விட விரும்பவில்லை. அதனால், இந்த விமானம் எனக்கும் என் சந்ததியார்க்கும் மட்டும் சொந்த மானதன்று, உங்களுக்கும் உங்கள் சந்ததியார்க் கும் சொந்தமானது என்று கூறினால் போதும்.

4. எனது தோழன்

நாம் ஒவ்வொருவரும் சில அல்லது பல நண்பர்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். சாதாரணமாக நண்பர்கள் வேறு, நாம் வேறு அல்லவா? நண்பரும் நாமும் ஏகம், எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லை என்று கூற முடியுமோ? உயிருக்குயிரான நண்பர் என்று கூறிக்கொள்ளலாம், ஆனால் அங்கும் பேதம் பிற வாமல் இருந்துவிடாது.

காதல் நட்பின் ஒரு வகை; நட்பில் ஒற்றுமை முதிர்ச்சி, பின்னமற்ற ஐக்கியம் தோன்றுமிடம் காதல் என்று கூறுவர். காதலர் ஈருடல் ஓருயிர் என்று கூறி மகிழ்வர். சில சமயங்களில் காதலைப் பற்றிக் கற்பனை கூறும் கவிஞர்கள் காதலிடையே காணும் நட்பு 'உடம்போடு உயிரிடை யன்ன' தன்மையுடையது என்றும் கூறத் துணிந்துவிடுவர். ஆனால் எனக்கும் என் தோழனுக்குமுள்ள நட்பு ஒன்றே உண்மையில் உடம்புக்கும் உயிர்க்கும் உள்ள நட்பை ஒக்கும் என்று தைரியமாய்க் கூற இயலும். எனக்கு ஓர் உடல் அவனுக்கு வேறு உடல் என்பதில்லை. அது போல் எங்கள் இருவர்க்

கும் உயிரும் ஒன்றே. ஒருடல் ஒருயிர் உடைய நண்பர்கள் நாங்களே !

அது மட்டுமா ? சாதாரணமாக நண்பர்கள் வேறு பெயர் உடையவர்கள். காதலரில் புருஷனும் மனைவியும்கூட ஒரே பெயர் வகிப்பதில்லை. பெயரைக் கேட்டவுடனேயே, இவர் கணவர், இவர் மனைவி என்று கூறிவிடலாம். ஆனால் எங்கள் விஷயத்தில் ஒரு நாளும் அவ்விதம் சொல்லிவிட முடியாது. எங்கள் இருவர்க்கும் ஒரே ஒரு நாமந்தான் என் தோழன் பெயரே எனக்கும் என்று கூறலாம்.

என் தோழனை விட்டு நான் தனியாகத் தோன்றுவதில்லை. இலைமறை காய் போல் என் தோழனில் நான் முழுதும் மறைந்துள்ளேன். பிறர் என் தோழன் இருப்பதைக் கொண்டே நானும் இருப்பதாக உணர்கின்றனர். என் தோழனுள்ள இடத்தில் நானும் இருக்கிறேன். ஆனால், அதுபோல் நானுள்ள இடத்தில் அவன் இருக்கிறான் என்று கூற முடியாது. அது மட்டுமன்று. நானுள்ள இடம் என்று கூடச் சொல்வதற்கில்லை. நான் ஒரு நாளும் தனித்திருப்பதில்லை. என் தோழனே எனக்கு ஆதாரம்.

நாங்கள் இருவரும் 'இருவர்' அல்லர், 'ஒருவரே' என்று உறுவது உபசார மொழிகள் அல்ல. முற்றிலும், முக்காலும் உண்மையாகும். சாதாரண

மாக நண்பர்களில் ஒருவர் சுக துக்கங்கள் மற்றவர் சுக துக்கங்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதுண்டு. காற்று வீசுவதைக் காட்டும் கருவி போல், நண்பன் வாடினால் நானும் வாடுவேன்; நண்பன் மலர்ந்தால் நானும் மலர்வேன் என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆனால், அப்படி ஒத்து வாழும் நண்பர்களைக் கண்டு விட்டதாக யாரேனும் உரைக்க முடியுமோ?

'உண்மையான காதலர், ஒருவருடைய உரோமம் ஒன்றிற்குத் தீங்கு உண்டானாலும், உடனே தமக்கும் உண்டாகிவிட்டதாக உணர்ந்து வருந்துபவர்; காதலர்க்குள் நீ நான், உனது எனது என்பதே கிடையாது' என்று ஆங்கிலப் பேரறிஞர் எட்வர்ட் கார்ப்பென்டர் காதலைப் பற்றி வர்ணிக்கிறார். அவர் கூறுவதை மறுக்க நான் விரும்பவில்லை. காதலர் இருவரும் இரு வீணைகள். ஒரு வீணையின் பேரில் மெல்லிய காற்று வீசினாலும், உடனே அந்தச் சமயத்திலேயே மற்ற வீணையின் தந்தியும் அதே நாதத்தை வெளியிடும் என்று நம்பிக்கொள்வோம். ஆனால் இந்த விசேஷ வீணைகள் இவ்வுலகில் அபூர்வ சிருஷ்டிகள் என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

எனது தோழனும் நானும் அவ்வித வீணைகள் என்று சந்தேகமறக் கூறுவேன். விஷயத்தை அறிந்த பின் ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார். நாங்கள்

அபூர்வ சிருஷ்டிகள் அல்லர். எல்லோர்க்கும் தெரிந்தவர்களே. என்னிடம் முனிவு சிறிதே முளைக் கட்டும். உடனே என் தோழன் முகம் சுருங்கிக் கருகுவதைக் காணலாம். நான் சிறிதே வருந்தட்டும். உடனே என் தோழன் கண்களில் நீர் ததும்பிவிடும். நான் அணுவளவு கவலை கொள்ளவேண்டியது தான், அந்த க்ஷணமே என் தோழனின் முகம் ஒளி மங்கிவிடும். அவன் வயிறுகூடத் தன் ஜீரண வேலையை நிறுத்திவிடும். நான் அறிவை அபி விருத்திசெய்தால், அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல், என் தோழன் முகம் தேஜஸ் நிறைந்து தோன்றும். ஒரு துளி ஆனந்தம் என் உள்ளத்தில் விழட்டும்! உடனே என் தோழன் துள்ளிக் குதிப்பதை நீங் கள் காணலாம். மிகச் சிறிய என் எண்ணங்களும் இச்சைகளும் என் தோழனிடம் பிரதிபலித்துத் தோன்றுவதால், என் தோழன் சாயல்களைக் கண்டே என்னை என் இதர நண்பர்கள் அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

என் காரியங்கள் என் தோழனிடம் காணப்படு கின்றன என்பது மட்டுமன்று. என் தோழன் இல் லாமல் நான் இந்த உலகில் யார்? என் தோழன் மறைந்து விடட்டும், அந்த நிமிஷமே நான் அனாதை தான். என்னை என் பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் கூட அலட்சியம் செய்துவிடுவர். எனக்கு இந்த உலகில் எவ்வித வேலையும் இல்லை.

நான் உலகில் ஏதேனும் செய்ய நினைத்தால் - எனக்கென்று ஏதேனும் ஒரு வேலை நியமிக்கப்பட்டிருக்குமானால் - அதைச் செய்து முடிக்க என் தோழனே எனக்கு ஆதாரம். நானாகத் தனியே ஒன்றும் செய்துவிட இயலாது. என் தோழனை இன்றியமையாத சாதனம் என்று சொல்லலாமா?

பாருங்கள்: நான் படிக்கவேண்டுமா, உலகில் அவதரித்த பெரியோர் நூல்களை நான் சுவைத்து இன்புற வேண்டுமா, கம்பன் கவி ரசம் பருக வேண்டுமா, எனக்கு ஷேக்ஸ்பியருடைய கவிதைத் தேன் தேவையா, ஷில்லருடைய நாடகத்தைக் கற்க விருப்பமா, காளிதாசனின் சகுந்தலையைக் காண ஆவலுண்டா, மகாத்மா காந்தியின் மணிமொழிகள் தெரிய வேண்டுமா, அப்படியானால் எனக்கு என் தோழனுடைய கண்களும் மூளையும் அத்யாவசியமாகத் தேவை.

என் தோழனின் காதுகளைக் கொண்டுதான் தியாகராஜ கீர்த்தனைகள், தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி முதலியன கேட்க இயலும். என் தோழன் இல்லாவிட்டால், சங்கீத வித்வ சிரோமணிகள் எனக்கு இருந்தும் இல்லாதவர்களே. கிராமபோனும் ரேடியோவும் வெறும் குழாய்களாகவும் பெட்டிகளாகவுமே ஆகிவிடும். குழலினும் யாழினும் இனிமையான குழந்தைகள் குர

லும் என்னல் அறிந்து அனுபவித்து ஆனந்திக்க முடியாமல் போகுமே!

என் தோழன் இல்லாவிட்டால் - ஏன் என் தோழன் இருந்தும் குருடாய் விட்டால் - நானும் குருடனே. எதைத்தான் காணமுடியும்? குழந்தைகளைக் காண்பேனே? நண்பர்களைக் கண்டு களிப்பேனே? மகாத்மாக்களை நேரில் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைக்குமா? இயற்கை நமக்கு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் நம் மகிழ்ச்சிக்கென்று விநோதம் விநோதமாய்த் தயாரிக்கும் இன்பக் காட்சிகள் எனக்கு எள்ளளவும் உண்மையாகுமோ?

இங்ஙனம் சகல விஷயங்களிலும் என் தோழன் மூலமாகவே நான் ஸ்தூல சூட்சம உலகங்கள் இரண்டிலும் சஞ்சரிக்கும் சக்தியுடையவனுவேன். என்னையும் இந்த உலகத்தையும் இணைத்து நிற்பவன் என் தோழனே. நான் இதை எழுதுகிறேன். 'நான் எழுதுகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். நீங்களும் நம்பிக்கொள்ளலாம். ஆனல் உண்மை அதுவாகுமோ? நான் எண்ணங்களை வகுக்கிறேன். அவன் கைகள்தானே அவைகளைப் பிறர் பார்க்கும் வண்ணம் இவ்விதம் எழுதி அமைக்கின்றன?

இந்த உலக இன்பங்களை நான் அனுபவிக்கிறேனு - என் தோழன் அனுபவிக்கிருனு? இது

ஒரு பெரிய சிக்கலான கேள்வி. இதை வாசிக்கும் நேயர்கள் ஆராய்ந்து முடிவு செய்வார்களா ? - ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். அவன் இல்லாவிட்டால் எனக்கு அணுவளவு அனுபவமும் இருக்கமாட்டாது. விருந்துக்கு அழைக்கிறார்கள். வித விதமான உணவுகள், பலகாரங்கள், பானங்கள், நவ நவமான உடைகள், அணிகள், புதுப் புதுக் காட்சிகள், விநோதமான வேடிக்கைகள், விசேஷமான சங்கீதங்கள் எல்லாம் உள. ஆனல் நாம் அனுபவிக்க முடியாவிட்டால்? அந்த நிலைமைதான் எனக்கு என் தோழன் இல்லாவிட்டால் அமையும்.

என் தோழன் எப்படி நடந்துகொள்கிறானே அதைப் பொறுத்தே என் இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஏற்படுகின்றன. ‘ இன்பமும் துன்பந்தானும் உள்ளத்தோடு இயைந்ததன்றே ’ என்று கம்பர் எளிதாகக் கூறிவிட்டார். உள்ளத்தோடு இயைந்ததோ, உடம்போடு இயைந்ததோ அதைப் பெரியார்கள் ஆராயட்டும். என் தோழனேடுதான் என் இன்ப துன்பங்கள் இயைந்துள என்னும் உண்மையையே நான் இங்கு வற்புறுத்துகிறேன்.

என் தோழன் என்ன உண்கிறானே, என்ன பருகுகிறானே, என்ன பயில்கிறானே, என்ன அணிகிறானே அவை எல்லாம் என்னிடம் நன்மையோ தீமையோ விளைவித்துவிடும். என் தோழன் உணவு சாத்வீகமானதா யிருந்தால் என்னையும் சாத்வீக

மானவன் என்று யாரும் கூறிவிடுவர். என் தோழன் மாறுபடும் உணவு உண்டுவிட்டால் உடனே நானும் நோயால் வருந்தவேண்டியதே. என் தோழன் கட் குடியனுனல் நானும் வெறியனே. என் தோழன் தேகாப்பியாசம் செய்துவந்தால் என் தேகமும் வைரமாய்விடும், என்னையும் பயில்வான் என்று கூறி விடலாம். என் தோழனின் பழக்க வழக்கங்கள் எல் லாம் என்னையும் பாதித்துவிடும். என்னை உயர்ந்தவ னுக்கவும் தாழ்ந்தவனுக்கவும் என் தோழனுக்குச் சக்தி உண்டு.

என் தோழனுக்கு இந்தச் சக்தி யிருந்தால் எனக்கும் அவ்விதச் சக்தி உண்டு. நான் எண்ணங் கள், இச்சைகள், இன்பங்கள், துன்பங்கள், சோர்வு கள், கவலைகள் முதலியவை மூலம் என் தோழனுக்கு நன்மையும் தீமையும் தந்துவிடுவேன். நாங்கள் இரு வரும் அவ்வளவு நெருக்கமான ஐக்கிய முடையவர் கள் அல்லவா? வாலி சீதையை ராமனுடைய ஆவி என்று கூறினன். அதுபோல் சீதை ராமனைத் தன் பிராணனகச் சொல்வாள். ஆனல் நானும் என் தோழனும் அவ்விதம் சொல்ல முடியுமா? எங்க ளுக்கு ஓர் உடல்தான். அதுபோல் எங்கள் இரு வரில் யார் யாருக்கு உயிர்? நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்!

'தன்னைத் தானே குணப்படுத்திக் கொள்ளு தல்' என்னும் சிகிச்சை முறையைப் பிரகடனம்

செய்த மான்ஷியர் க்யூ என்னும் பிரெஞ்சுப் பெரியார் எங்கள் இருவர்க்குமுள்ள இணை பிரியா நட்பை நன்கு உணர்ந்திருந்தார் என்று தோன்றுகிறது. அதனால்தான் அவர், 'உன் தோழன் சுகமா யிருந்தால் நீ சந்தோஷமா யிருப்பாய் என்பது மட்டு மன்று; நீ சந்தோஷமா யிருந்தால் உன் தோழனும் சுகமாய் இருப்பான் என்பதும் உண்மையாகும்' என்று கூறுகிறார்.

என் தோழன் சுகவீனமுற்றால் நான் அவனைக் குணப்படுத்தச் செய்யவேண்டியது என்ன? அவன் மருந்துண்ணலாம். ஆனால் அது மட்டும் போதாது. நானும் உதவி செய்தல் அவசியம். நான் கவலை விட்டு, சோர்வு நீத்து, பயம் ஒழித்து, சந்தோஷமாய் இருக்கவேண்டும். என் ஆனந்தம் அவன் ஆரோக்கிய சாதனம்.

இப்பொழுது நவீன வைத்திய ஆராய்ச்சியாளரும் எங்கள் ஐக்கியத்தை விளக்க ஆரம்பித்து விட்டார். என் தோழனிடம் 'கிளான்ட்' என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் சில சிறு உறுப்புக்கள் உளவாம். அவைகள் ஆரோக்கியமா யிருந்தால் நான் அறிவுடையவனாய் அற வழியில் நிற்பவனா யிருப்பேனாம்; அவை கேடுற்றால் என் ஆரோக்கியம், அறிவு, ஆற்றல் அனைத்தும் அழிந்துவிடுமாம். ஆகவே எப்படிப் பார்த்தாலும் நாங்கள் தோழர்களே. மற்றவர்களை நண்பர்கள் என்று உரைத்துக்

கொண்டாலும் எங்களைப் போல் தோழர்கள் இருக்க முடியாது.

இம்மட்டோ? நானும் என் மனைவியும் பேசிக் கொள்வது என்றால், நான் என் தோழன் மூலம் பேசுகிறேன், அவள் தன் தோழி மூலம் பேசுகிறாள் என்றுதான் அர்த்தம். அவளைப் பார்க்கிறேன் என்றால், என் தோழன் உதவி கொண்டு அவள் தோழியைக் காண்கின்றேன். அந்தத் தோழியின் தோற்றங்களைக் கொண்டு என் மனைவியின் எண்ணங்கள் முதலியவற்றை நிர்ணயிக்கிறேன். அது போலவே என் மனைவி என் விஷயத்தில் நிர்ணயிக்கிறாள். நாங்கள் இருவரும் தனித் தனியே ஒரு பொழுதும் சந்திப்பதில்லை, உணர்வதுமில்லை. தோழி போய்விட்டால் என் மனைவியையே இழந்துவிட்டதாக வருந்துகின்றேன். தவிர, தோழியைச் சந்தோஷிப்பித்தால் என் மனைவியையும் சந்தோஷிப்பித்தவனாகின்றேன். இத்தகைய நட்பைப் பற்றி இதற்குமுன் நீங்கள் கேட்டதுண்டா, கனவிலேனும் பார்த்ததுண்டா?

எனக்கு உயிர் உண்டு. அப்படித்தான் பிறர்க்குத் தோன்றுகிறேன். ஆனால் உண்மை எப்படியோ? என் தோழனுக்கு உயிர் உள்ளளவும் எனக்கும் உயிர் உண்டு. என் தோழன் இறக்கட்டும், பிறகு இவ்வுலகில் நான் எங்கே? யாரும் என்னை எங்கும் அறியமாட்டார்கள். என் இதர நண்பர்கள்,

என் பெற்ருேர்கள், என் மனைவியுங்கூட என் தோழன் இறந்தவுடன் நானும் போய்விட்டதாகக் கூறிவிடுவர். என்னை இழந்துவிட்டதாக வருந்துவர். தத்துவ ஞானிகள் நாம் இருப்பதும், வாழ்வதும், நடப்பதும் கடவுளிடத்திலேயே என்று வேதாந்தங் கூறுவர். ஆனல் நானே என் தோழனிடத்திலே தான் வாழ்கின்றேன். எனக்கு ஆதாரம் அவனே என்று துணிகரமாய்க் கூறுவேன். தத்துவ ஞானி கள் என் கூற்றை மறுக்கட்டும்! ஆனல் அவர்கள் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த திருமூலரிடம் முதலில் யோசனை கேட்டுக்கொண்டு மறுக்கும் யோசனையில் இறங்கட்டும்.

அவனே - என் தோழனே - எனக்கு ஜீவாதா ரம் என்பதால் நான் அவனை எவ்வளவு ஜாக்கிர தையாய்ப் போஷித்துப் பாதுகாத்து வரவேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் அல்லவா? அஸ்தி வாரத்தில் ஒரு சிறு கல்லைப் பிடுங்கினலும் அரண் மனை உடனே விழுந்துவிடும். அதனல் அவனுடைய க்ஷேமத்தில் நான் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்க வேண்டும். அதனலேயே ஐரோப்பாவிலுள்ள கிரீஸ் தேசத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே என் தோழனுக்குப் பெரு மதிப்புத் தந்து வந்தனர்.

இவ்வளவு அபூர்வமான, இவ்வளவு அத்யா வசியமான தோழனை நான் எப்பொழுது பெற் றேன்? எப்பொழுது நானும் அவனும் தோழமை

கொண்டோம்? உலகில் குழந்தை பிறக்கின்றதே, இதுபோல் நானும் பிறந்ததாகக் கூறியிருப்பார்களே, அப்பொழுதே நாங்கள் இருவரும் இணைபிரியாத தோழர்கள்.

உலகில் நட்பு என்பது என்றும் அழியாதது என்று பெரியோரும் கவிஞரும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்கள். அதன் உண்மை ஆராயாமலே விளங்கும். ஆனால் உலகில் பிறத்தல், வளர்தல், இறத்தல் மூன்றும் தினந்தோறும் சர்வ சாதாரணமாய்க் காணும் விஷயங்கள். ஆதலால் எங்கள் நட்பும் ஒரு காலத்தில் அழியவே வேண்டியிருக்கும். இவ்வித நட்பு நான் மட்டுமே அடைந்திருக்கவில்லை. என்னைப் போல் இருநூறு கோடி மக்கள் பெற்றிருப்பதாகவும் கேள்வி. இதற்கு முன்னும் கோடானுகோடிப் பேர் பெற்றிருந்ததாகவும் சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவர்களுக்கு ஒரு விதி, எனக்கு வேறு ஒரு விதியா?

ஆனால் மறுபடியும் நான் ஒரு தோழனைப் பெறுவேனோ? இந்த ஆராய்ச்சியில் புகுந்துவிட்டால் இந்த வியாசத்திற்கு முடிவே இருக்க மாட்டாது.

5. பாப்பர் யார்?

மேனாடுகளிலும் சரி, கீழ் நாடுகளிலும் சரி, ஒவ்வொரு நகரத்திலும் வியாபார நிலையங்களும் உத்யோக மன்றங்களும் நிறைந்துள்ள இடம் ஊருக்கு நடுவே இருக்கும். அந்தப் பகுதிக்கே 'நகரம்' என்று கூறுவது ஆங்கில நாட்டார் வழக்கம். அந்த நகரத்தைச் சூழ்ந்து ஜனங்களின் வீடுகள் பல பகுதிகளாக வெகுதூரம்வரை பரந்திருக்கும். ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு பெயர் உண்டு. சில பகுதிகளில் தனவந்தர் மிகுந்து காணப்படுவர்; சில பகுதிகளில் தரித்திரரே பெருகி யிருப்பர். இந்தப் பகுதிகளுக்கும் வெளியே, நகர்ப் புறங்களிலேயே, குபேர செல்வம் படைத்தோரும், அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவிகள் வகிப்போரும், ஆடம்பரத்தில் அதிமோகம் கொண்டோரும், ஆசிரியர், மருத்துவர், வக்கீல்கள் முதலியவர்களில் தலையானவரும் வசிப்பதைக் காணலாம்.

தற்காலத்தில் உலகில் அதிக விசாலமானதும், மிகக் கீர்த்தி பெற்றதும், வெகு வன்மை உடையதுமான சாம்ராஜ்யம் ஆங்கிலேயர் ஸ்தாபித்துள்ளதாகும். அதற்கு உயிர் நாடி போன்ற தலைநகர்

லண்டன். அதில் சமீப காலத்தில் ஒரு பெரிய கோடீச்வரப் பிரபு வாழ்ந்திருந்தார். உலகம் எங்கணும் கைவிரலிட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில வர்த்தக மன்னர்களில் அவர் ஒருவர். அவருக்கு லண்டனிலும் சாம்ராஜ்யத்திலுள்ள பல நாட்டுத் தலை நகரங்களிலும் வியாபார ஸ்தாபனங்கள் உண்டு. அவர் வேறு பல கூட்டு - நிலையங்களில் முக்கிய நிர்வாகஸ்தராகவும் இருந்தார். உலகப் பொருளாதார நாடியின் பரிசோதனையில் மிகச் சமர்த்தர். வியாழனுக்கு சமானமான அறிவுள்ளவர். ஆனால் அவ்வளவு அறிவும் வியாபார தந்திரங்களைக் கையாளுவதற்கே பயன்பட்டு வந்தது. அர்த்த சாஸ்திர விஷயங்களில் ஐயம் எழுந்தால், அரசாங்கமும் சரி, ஆசிரியர்களும் சரி, அவரையே அணுகுவர். செல்வ அபிவிர்த்திச் சங்கங்களில் அவருக்கே உயர்ந்த பதவி உண்டு.

அரசாங்கத்தார் அவருக்குப் பல கௌரவப் பதவிகளும் பட்டங்களும் அளித்திருந்தனர். ஜனங்கள் எல்லோர்க்கும் அவர் பெயர் நன்கு தெரியும். நகரசபைத் தலைவர் கூட்டும் பெரிய சபைகளில் பேசும் பெருமை பெறும் சிலரில் அவரும் ஒருவர். நன்கொடை ஜாபிதாக்களில் அவர் பெயர் முதற்கண் தோன்றத் தவறாது. உத்தியோகஸ்தரும் உன்னத பதவியிலுள்ளோரும் அளிக்கும் விருந்துகளுக்கெல்லாம் அவருக்கு நிச்சயம் அழைப்பு உண்டு.

இத்தகைய மதிப்புப் பெற்றுள்ள பெருநிதிக் கிழவருக்கு லண்டன் மாநகரின் புறத்தில் பிரமாண்டமான, கண் கவர் வனப்பு வாய்ந்த, யாரும் அரசர் அரண்மனைதானோ என்று பிரமிக்கச்செய்யக்கூடிய, ஒரு மாளிகை இருந்தது. அது பல நூறு ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூமிக்கு நடுவே கட்டப்பட்டிருந்தது. கட்டிடத்தைச் சூழ்ந்து காலையில் சூரிய ஒளி பருகி உலவிவர நறு மணம் வீசும் பூங்காவனங்கள், மாலையில் சந்திரனைக் கண்டு மகிழ்ந்து கதைகள் பேசி நேரங் கழிக்கப் பசும்புல் தளங்கள், நண் பகலிலும் உட்புறம் வெயில் தோன்றாவண்ணம் வாழைகளும் வேறு மரங்களும் செறிந்த சோலைகளும் உள. வீட்டுக்கு வெளியே பயிலும் பல விளையாட்டுக்களுக்கு ஏற்ற பந்தடி மேடைகள் முதலியவற்றில் எப்பொழுதும் இளைஞரும் பிறரும் விநோதங்கள் கண்டுகொண்டிருப்பர். மாளிகைக்குள் உலகில் காணப்பெறும் விலையுயர்ந்த அலங்காரமான பொருள்கள் யாவும் வெகு அழகாக வைக்கப்பட்டு நேத்திரானந்தம் அளித்துக்கொண் டிருக்கும். ‘பில்லியார்டு’ விளையாடும் மன்றங்கள், நடனசாலைகள், விருந்தினரை உபசரிக்கும் விசாலமான ஹால்கள் முதலியவற்றைப் புகழாதார் இல்லை.

ஒரு நாள் ஒரு நண்பர் வியாபார விஷயமாக அந்தப் பிரபுவைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். பிரபு நண்பருக்குத் தம் மாளிகையின் விசித்திர வேலைப்

பாடுகளையும், வெவ்வேறு இடங்களின் மேன்மைகளையும் காட்டி விளக்கிக்கொண்டே வந்தார். நண்பர் எல்லாவற்றையும் பார்த்து முடித்துவிட்டார். 'காப்பி டீ குடிக்க உட்காருவோம்'என்று தனவந்தர் கூறியபொழுது, நண்பர், 'எல்லாம் பார்த்துவிட்டேன். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் பார்க்கவில்லையே! தங்கள் புத்தக நிலையம் எதுவோ?' என்று கேட்டார்.

கோடீச்வரர், 'என் புத்தகங்களையா கேட்கிறீர்கள்? அவைகள் நகரத்திலன்றோ இருக்கின்றன!' என்று உடனே மறுமொழி தந்தார்.

நகரம் என்றது வியாபார ஸ்தலத்தை. கணக்குப் புத்தகங்களையும் புத்தகங்கள் என்று சொல்வதுண்டு. இந்தப் பிரபுவைவிட வேறு பாப்பர் உண்டோ?

6. இந்த மூவர்

'வலிமைதான் நீதி' என்பது பழைய சித்தாந்தம். வலிமை மிகுந்தவர் என்ன அக்கிரமம் செய்தாலும் நீதியாகும் என்பது இதன் பொருள். இது ஓர் அதர்ம சூத்திரம். இதனால்தான் உலகத்தில் ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். இக்காலத்தில் நாம் 'நீதிதான் வலிமை' என்று சொல்வோம்.

இது விஷயமாய் ஒரு நாள் யோசிக்கலானேன். இந்த யோசனையில் வெகு நேரம் ஆழ்ந்துவிட்டேன். அப்பொழுது அந்தச் சிந்தனை சமுத்திரத்தின் அடியில் நான் கண்ட காட்சியை வாசகர்களுக்கும் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டு சகோதரர்கள். இருவருக்கும் தாகம் எடுக்கும்பொழுது தண்ணீர் வேண்டியிருக்கும் அல்லவா? அதற்காக அவர்களுடைய தந்தை அவர்கள் இருவர் உபயோகத்திற்காகத் தோட்டத்தில் ஒரு கிணறு வெட்டி வைத்திருந்தார். ஜலம் எடுத்து உபயோகிப்பதற்காக ஒரு வாளியும் கயிறும் போட்டுவைத்திருந்தார். அதோடு அவர் தம் குமாரர்களுக்குக் கிணற்றிலிருந்து

ஜலம் இறைக்கும் முறையையும் புகட்டியிருந்தார். கிணற்றில் தண்ணீர் நிறைந்திருந்தது. அந்தச் சகோதரர்களுக்கும் அவ்விதம் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு வேண்டிய ஆற்றல் அமைந்திருந்தது. அதனால் அவர்கள் இருவரும் தண்ணீர் சம்பந்தமான சங்கடம் ஒன்றுமில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆனால் ஒரு நாள் தம்பி வழக்கம் போல் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் இறைப்பதற்காகத் தோட்டத்திற்குச் சென்றான். அங்கே கிணற்றருகில் இரண்டு மனிதர்கள் பேசிக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவன் அண்ணன். ஆனால், மற்றவன் யார்? அவன், இவர்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனுமில்லை; அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரனுமில்லை; அடுத்த தெருவில் உள்ளவனே? அதுவுமில்லை. அயல் ஊரானாகவும் தோன்றவில்லை. வெகு தொலையிலிருந்து வந்தவன் போல் தோன்றினான். அவன் பேசுவதும் விளங்கவில்லை.

ஆனால் இதைப்பற்றித் தம்பி அதிகம் சிந்திப்பதற்கில்லை. அவனுக்குத் தாகம் மிக அதிகம். ஆதலால் அவன் நேரே வாளி எடுக்கச் சென்றான். வாளியைத் தொட்டவுடன், அண்ணன், 'தம்பீ! அது என் வாளி; என்னைக் கேட்காமல் எடுக்கலாமா?' என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் தம்பி திடுக்கிட்டுப்போனான். இதென்ன விந்தை! தந்தை தந்துபோன வாளி

யை, இத்தனை காலம் இருவரும் உபயோகித்துவந்த வாளியை, இப்பொழுது இவன், 'என்னுடையது, எடாதே!' என்கிறானே!

ஒன்றும் தோன்றாதவனாய்க் கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தான். உடனே அந்த அன்னிய மனிதன், 'அப்பா, அது என் கிணறு. அருகில் வராதே!' என்று கூறினான்.

இது விந்தையிலும் விந்தையல்லவா? அவனுடைய அண்ணன்: இவன் யார்? எவனோ ஓர் அன்னியன். இவனுக்கும் இந்தக் கிணற்றிற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இதென்ன அநீதி!

தம்பி என்ன செய்வான்? சற்று யோசித்தான். அன்னியனைப் பார்த்து, 'ஐயா, இந்தக் கிணறு உம்முடையது என்கிறீரே, அது எப்படி? எங்கள் இருவருக்குமாக எங்கள் தந்தை வெட்டியதல்லவோ? எத்தனை வருஷங்களாக இருவரும் உபயோகித்து வந்திருக்கிறோம்? என் தந்தை உமக்குக் கிரயமோ தானமோ செய்துவிடவில்லையே! தஸ்தாவேஜு உண்டானால் காட்டும், பார்ப்போம்' என்று சொன்னான்.

உடனே அந்த அன்னியன், 'அப்பா, தஸ்தாவேஜா பார்க்க விரும்புகிறாய்? இதோ பார்!' என்று தன் கையிலிருந்த பெரிய தடியைக் காட்டினான். தம்பி ஸ்தம்பித்துவிட்டான். அன்னிய

மனிதன் அதோடு நிற்கவில்லை. 'அப்பா, உனக்கு இன்னும் சந்தேகம் இருந்தால் உன் அண்ணனைக் கேட்டுப் பார்' என்று கூறினன்.

அவன் இவ்விதம் சொல்லி வாய் மூடுமுன், அண்ணன், 'தம்பி! கிணறு அவருடையதுதான்; அவர் கையிலுள்ளது தடி, ஜாக்கிரதை!' என்று தம்பியைப் பார்த்துச் சொன்னன்.

தம்பி பார்த்தான். என்ன சொல்வான்? 'சரி, அதிருக்கட்டும். அண்ணு! வாளி உன்னுடையது என்கிருயே, அது எப்படி?' என்று அண்ணனிடம் கேட்டான்.

'தம்பீ, தந்தை வைத்துப்போன வாளிதான். ஆனலும் இப்பொழுது அது என் வாளிதான். அவரிடம் கேட்டுப் பார்!' என்றுஅண்ணன் பதில் உரைத்தான்.

தம்பி கேட்க வேண்டியதில்லை. அன்னிய மனிதன், தானகவே, 'அப்பா, அதில் என்ன சந்தேகம்!' என்று தடி பிடித்த கையைத் தூக்கிச் சொன்னன்.

இந்தச் சமயத்தில் தம்பி யோசித்தானே இல்லையோ, நான் யோசித்தேன்: அண்ணனுக்கு அன்னியன் சாட்சி; அன்னியனுக்கு அண்ணன் சாட்சி. இதற்கு என்ன காரணம்? அண்ணனுக்கு அன்னியன் உதவி வேண்டியதுதான். தந்தை வைத்துப்போன வாளியைத் தனது என்று அநி

யாயமாய்க் கூறுவதால், தம்பி எதிர்த்துவிடுவானே என்று பயப்படலாம். அன்னியனிடம் தடியிருப்பதால் அவன் உதவியை நாடலாம். அதற்காக அன்னியனுக்காகச் சாட்சியும் சொல்லலாம்.

ஆனால் அன்னியன், கிணறு தன்னுடையது என்று அநியாயமாகக் கூறினாலும், கையில் தடியிருப்பதால் தம்பிக்குப் பயப்படவேண்டியதில்லையே. அப்படியிருக்க அண்ணன் உதவி நாடியதின் காரணம் என்ன? கையில் கம்பு இருப்பது உண்மைதான். அதைக் கண்டு அண்ணனும் சரி, தம்பியும் சரி, அஞ்சுவதும் உண்மைதான்; ஆனால் அண்ணனுக்கு ஞானம் உதயமாய்விட்டால், சகோதரத்வம் புத்துயிர் பெற்றுவிட்டால், அண்ணன் தம்பியோடு சேர்ந்துவிடுவானே! அப்பொழுது தடியால் என்ன பிரயோஜனம்?

நான் இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் தம்பிக்குத் தாகம் தாங்க முடியவில்லை. அண்ணனையும் அன்னியனையும் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தான். அவர்கள் இருவரும், 'அப்பா, உனக்குத் தாகம் அதிகம். அதை நாங்கள் அறியாமல் இல்லை. தாகம் அளவு கடந்துவிட்டால் சாகவும் நேரிடலாம். அதுவும் எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், உன்னைச் சாகவிட எங்கட்குப் பிரியமில்லை. அப்பா, உன்னைச் சாகவிடுவதால் எங்கட்கு லாபமுமில்லை,

நஷ்டந்தான். கிணறும் வாளியும் இருந்தால் போதுமோ? தம்பியும் வேண்டாமோ?' என்று கூறினர்கள்.

இதைக் கேட்டவுடன் தம்பிக்குத் தைரியம் வந்தது. சரி, தண்ணீர் இறைத்துத் தாகம் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினன். எண்ணி வாளியை எடுக்கப் போனன். ஆனல் அவர்கள், 'அப்பா அதற்குள் அவசரப்படாதே!' என்று கத்தினர்கள்.

தம்பி தொட்ட வாளியை விட்டுவிட்டான் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவர்கள் இருவரும், 'அப்பா' கிணறும் வாளியும் எங்களுடையவை, ஒப்புக்கொள்கிருயா? அப்படியானல்தான் தண்ணீர் இறைக்கலாம்' என்று சொன்னர்கள்.

தாகமோ பொறுக்க முடியவில்லை. தண்ணீரோ அவசியம் தேவை. கிணறும் வாளியும் அவர்களுடையவையாய் இருந்து போகட்டும்; தண்ணீர் கிடைத்தால் போதும் என்று தம்பி யோசித்தான். 'ஒப்புக்கொள்கிறேன், இவை உங்களுடையவைதான்' என்று கூறிவிட்டு வாளியை எடுத்தான்.

ஆனல் அவர்கள் அப்பொழுதும் சம்மதிக்கவில்லை. 'தம்பி, இன்னும் ஒரு விஷயம்; அவசரப் படாதே!' என்ருர்கள்.

‘ ஐயா, சொல்லவேண்டியவைகளை எல்லாம் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். எனக்குத் தாகம் தாங்க முடியவில்லை ’ என்று தம்பி சொன்னான்.

‘ அப்பா, கிணறும் வாளியும் எங்களுடையவை என்று ஒப்புக்கொண்டாய். நீ நல்ல யோக்கியன். ரிம்ப சந்தோஷம். நீ ஜலம் இறைத்துக்கொள் ளலாம். அதில் எங்களுக்கு ஆட்சேபமில்லை. கிணற் றையும் வாளியையும் வைத்து நாங்கள் பூசையா செய்யப் போகிறோம்! ஆனால் நீ ஒரு சிறு காரி யம் செய்யவேண்டுமே!’

‘ ஐயா, சொல்லுங்கள், செய்கிறேன். என்ன செய்யவேண்டும், சொல்லுங்கள்.’

‘ அப்பா, உனக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமல்ல வோ? எங்கட்கும் நீ தண்ணீர் இறைக்க வேண் டும். இறைக்கிறாயா ? ’

‘ ஐயா, இதுதானா? எனக்கு ஒரு குடம் இறைக் கப் போகிறேன். உங்களுக்கும் ஆளுக்கு ஒரு குடம் இறைத்துத் தருகிறேன். இதுதானா பிரமாத மான கரிரியம் ? ’

‘ அப்பா, நீ நல்ல பையன். ஆனால் உனக்கு ஒரு குடம் ஜலம் எதற்காக? நீ முகம் கால் கழுவ வேண்டாமே. நீ ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய தில்லையே. உனக்கு வேஷ்டி துணி வெளுக்கவேண் டியதுண்டா? அப்பா, உனக்கு ஜலத்தின் அருமை

தெரியாது. உனக்கு ஜலம் குடிக்க மட்டும் போதும். அதுவும் அதிகமாகக் குடித்துவிடாதே. நோய் வந்து விடும்; தொண்டையை மட்டும் நனைத்துக்கொள். ஆனல் எங்களுக்கு ஒரு குடம் போதாது. நாங்கள் அடிக்கடி முகம் கழுவவேண்டும். மூன்று முறை ஸ்நானம். எங்கள் பங்களாக்களைத் தினந்தோறும் ஜலம் விட்டுச் சுத்தம் செய்வோம். முற்றத்தில் பூச் செடிகள் பார்த்தாயா? தோட்டத்தில் பழ மரங்கள் கண்டாயா? அவைகளுக்கு ஜலம் வேண்டுமல்ல வோ?'

'ஐயா, என்னல் இவ்வளவு ஜலம் இறைக்க முடியுமோ? இறைக்க முடிந்தாலும் எனக்கு வேறு வேலை இல்லையா? என் தந்தை எனக்கு எத்தனை யோ உயர்ந்த காரியங்கள் சொல்லி யிருக்கிருரே. அவற்றிற்கு வேண்டிய அறிவும், ஆற்றலும், ஆவ லும் அளித்திருக்கிருரே. அவைகளை நான் செய்ய வேண்டாமோ?'

'அப்பா, அவைகளைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. தண்ணீர் இறைக்கும் வேலை ஒன்று உனக்குப் போதும். முடியாது என்று நினையாதே. எங்களுக்கு வேண்டிய ஜலத்தை இறைத்துவிடு. உன் தொண்டையையும் நனைத்துக்கொள்ளலாம். நாங்கள் சொல்வதைக் கேள். நீ எங்கள் நண்பன் அல்லவா?'

தம்பி என்ன செய்வான்? தாகம் அதிகப்பட்டு விட்டது. நாக்குச் சுற்றுகிறது. தொண்டை வறண்டு விட்டது. இனி ஒரு க்ஷணமும் யோசிப்பதற்கில்லை. 'ஐயா, சரி, அப்படியே செய்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டான்.

அதோ, இறைத்துக் கொட்டிக்கொண்டே இருக்கிறான். அவன் ஜலம் கொட்டுகிறான். அவன் உடம்பு வியர்வை கொட்டுகிறது. பெருமூச்சு வாங்கு கிறான். இவன் கஷ்டத்தை உணர்வார் யார்? 'அப்பா, போதும் நிறுத்து!' என்று சொல்வார் இல்லை. இவன் இறைப்பதற்கு ஓய்வுமில்லை, ஒழிவு மில்லை. இடை இடையே தொண்டையை நனைத்துக் கொள்கிறான். அவ்வளவே மிச்சம்!

வாசக நண்பர்களே, இந்த மூவர் யார்? இத்தகைய அநியாயங்களை நீக்குவதற்குரிய வழி யைச் சொல்ல மாட்டீர்களா?

7. சுதந்திரத்திற்குச் சுருக்க வழி

சுமார் இருநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னர் இங்கிலாந்து தேசத்தில் இரண்டாவது சார்ல்ஸ் என்பவர் அரசாண்டுகொண்டிருந்தார். அவர் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யும் செங்கோல் மன்னராய் இருக்கவில்லை. குடிகளின் பணத்தை வீணான விஷயங்களில் ஏராளமாக விரயம் செய்வதையே வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அதனால் தேச மக்களுக்கு அவரிடத்தில் வெறுப்பு அதிகம். ஆயினும் அவருடைய தவறான நடைமுறைகளைப் பகிரங்கமாகக் கண்டிக்க யாரும் துணியவில்லை.

ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் ஆன்ட்ரூ மார்வெல் என்னும் ஒரு கவிஞர் பெருமான் இருந்தார், அவர் பாடுவதில் சமர்த்தர் என்பது மட்டுமன்று. பார்லிமெண்டு அங்கத்தினராகவும் இருந்தார். ஆனால் அவர் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. அவருக்குப் பேசுவதுதான் சிரமம்; எழுதுவது சிரமமே இல்லை. அவர் யாரைக் குறித்தானாலும் சரி, எந்த விஷயத்தைப்பற்றி யானாலும் சரி, உள்ளத்தில் தைக்கும்படியான விதத்தில் கேலி செய்து எழுதுவதில் வல்லவர்.

அவர் ஒருவர்தான் அரசரின் அநீதச் செயல்களைக் கண்டித்து எழுத ஆரம்பித்தார்.

சார்லஸ் அரசருக்கு மார்வெலை நன்றாய்த் தெரியும். அவருடைய வல்லமையை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதனால் அவருடைய மொழிகளுக்கு அதிகமாக அஞ்சினர். அவரை எழுதவொட்டாமல் அடக்குவது எப்படி என்று பல நாட்களாக யோசித்து வந்தார். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. மார்வெலின் வியாசங்களுக்கு எதிராக வியாசங்கள் எழுதச் சொல்ல விரும்பினர். அதற்குத் தக்க சக்தி வாய்ந்த அறிஞர் வேறு யாரும் இல்லை. ஒருவர் இருவர் இருந்தாலும் மார்வெலோடு போருக்கு நின்று தோல்வியுற விரும்பமாட்டார். மார்வெல் எழுதுவதும் உண்மை நிறைந்ததாக இருக்கும் பொழுது அதை மறுத்துரைப்பது எப்படி?

சிறையிலிட்டு வாயை மூடிவிடலாம் என்றால், அதுவும் இயலாத காரியம். மார்வெல் சட்டசபை அங்கத்தினர். சபையில் கௌரவ ஸ்தானம் பெற்றவர். ஜனங்களின் பிரதிநிதி. தேச மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படுபவர். அவர் மீது கை வைத்தால் உடனே பல அனர்த்தங்கள் விளைந்துவிடும். ஜனங்களைப் பகைத்து முதலாவது சார்லஸ் பட்ட பாட்டை அதற்குள் மறந்துவிடப்போமோ?

ஆனல், இப்படியே மார்வெல் எழுதிக்கொண்டிருக்க விட்டுவிடலாமா? மார்வெல் எழுத எழுத

ஜனங்கள் மனத்தில் ராஜத்துவேஷம் ஜனித்துவிடு மல்லவா? ஜனங்கள் கிளம்பிவிட்டால் அரசருக் குப் புகலிடம் ஏது? பழைய மன்னரைத் தலை யிழக்கச் செய்த ஆலிவர் கிராம்வெல் கட்சியைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரல்லரோ ஆண்ட்ரு மார்வெலும்?

இங்ஙனம் யோசித்து ஒரு நாள் சார்லஸ் அர சர் தம் பிரதான மந்திரி டான்பி பிரபுவை அழைத்து, 'மார்வெல் எழுதுவதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. அவரை அடக்கிவிட வேண்டுமே, அதற்கு வழி என்ன? நீர் என்ன செய்வீரோ, அறியேன். எப்படியாவது அவரை நம் வசப்படுத்தி விடவேண்டும்' என்று முறையிட்டுக்கொண்டார். மார்வெலை ஊமையாக்கி விடுவதில் அரசருக்குள்ள அக்கரை அமைச்சருக்கும் உண்டு.

அரசன் அனுமதி அளித்துவிட்டதால் டான்பி பிரபு ஆனந்தமாய் மார்வெல் வீட்டைத் தேடிப் புறப்பட்டார். ஆனல் அவருக்குக் கவிஞர் வசித்து வந்த வீடு இருக்குமிடம் தெரியாது. மார்வெல் என்ன மாளிகையில் வாழ முடியுமோ? அவர் பரம தரித் திரர். பாடகர் நிலைமை எந்தக் காலத்திலும் அப் படித்தானே. அதோடு அவர் ஜனங்கள் சார்பாய் நின்றவர். சர்க்கார் தயவு பெறாதவர். அதனல் அவர், ஹல் நகரத்திற்குப் பிரதிநிதியா யிருந்த

முறையில், அந்த ஊரார் கொடுத்த ஒரு சிறு தொகை கொண்டே அரிதில் காலங் கழித்துவந்தார். ஆதலால் அவருடைய சின்னஞ் சிறு குடிசை ஏதோ ஓர் ஒதுக்கமான மூலை முடுக்கில்தானே இருக்க முடியும். டான்பி பெரிய பிரபு, பிரதம மந்திரி. அவருக்கு ஊரிலுள்ள மூலை முடுக்குகள் தெரியுமோ? அதனால் மார்வெல் இருந்த வீட்டைக் கண்டுகொள்ள மிகவும் சிரமப்பட்டார்.

இறுதியில் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து, திடீரென்று உள்ளே நுழைந்தார். இக்காலத்தில் பல பிரமுகர்கள் தங்கள் அழகான மாளிகைகளை —'காட்டேஜ்' 'வில்லா' — குடில்கள் என்றே அழைக்கும் வழக்கத்தை அறிவோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடம் தூது சென்றபொழுது முதலில் விதுரன் அரண்மனையிலேயே போய் இருந்தார். அப்பொழுது விதுரன், 'தாங்கள் வந்து தங்க இந்தக் குடில் என்ன மாதவம் செய்ததோ!' என்று கூறி, கண்ணனை வணங்கினன் என்று படித்திருக்கிறோம். ஆனால், மார்வெல் அவ்விதம் கூற முடியுமோ? அவர் வாழ்ந்த இடம் உண்மையிலேயே சிறு குடில். சிறு குகை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

டான்பி பிரபு குடிசைக்குள் கால் வைத்ததும், மார்வெல் எதிர்பாராத ஒருவர் வரவே அதிக ஆச்சரிய மடைந்தார். வந்தவரை வரவேற்று, 'இந்த

விஜயம் பெற எனக்குள்ள பாக்கியத்திற்கு எது காரணமோ?' என்று மிக வினயமாய்க் கூறினர்.

'அரசரிடமிருந்து வருகின்றேன்' என்று பிரபு மறுமொழி தரவே, மார்வெல், 'அப்படியா, அரசர் பெருமான் திருவுளம் யாதோ?' என்று கேட்டார். 'சமஸ்தானத்தில் தாங்கள் ஒரு கௌரவ ஸ்தானம் வகிக்குமாறு விரும்புகின்றார்' என்று மந்திரி மொழிந்தார். அதைக் கேட்டதும் மார்வெல், 'அரசர் ஆணையை அறிய ஆனந்தம். ஆனால் அந்த ஸ்தானத்தைக் கௌரவத்தோடு வகிக்க முடியுமோ? அரசருக்கு விரோதமாக வாக்களித்தால் ராஜத் துரோகம். அரசர் ஆணைப்படியே நடந்துவிட்டால் ஜனங்கள் பாதிக்கப்படலாம். ஆதலால், அரசர் என்னை ராஜ விசுவாசமுள்ளவர்களில் ஒருவன் என்று கருதுவாரானல் அதுவே எனக்குப் போதும். அவர் அருளும் பதவியை மறுப்பது அவருடைய நலத்திற்கே என்பதையும் கூறவும்' என்று கூறினர்.

உத்தியோகம் வேண்டாம் என்று மார்வெல் மறுத்துவிடுவார் என்று ஒருநாளும் எதிர்பாராத பிரபுவுக்கு என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆயினும் மந்திரி அல்லவா? திடீரென்று ஆயிரம் பவுன்கள் கொண்ட ஒரு பணப் பையை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்து, 'அரசர் இதைத் தங்கட்கு அனுப்புகிறார்; வேறு ஏதேனும்

தேவையானல் வேண்டும் பொழுது தகவல் கொடுக்கவும் வேண்டுகிருர் ' என்ருர்.

மார்வெல் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்தார். ' இதென்ன இப்படி என்னைக் கேலி செய்ய எண்ணுகிறீர்களா ? எனக்கு என்ன தேவை ? இருக்க இந்தக் குடில் உளது, உணவிற்கோ இதோ நிற்கும் இந்த வீட்டுக்காரியைக் கேளுங்கள் ' என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த அம்மாளை நோக்கி, ' அம்மா, எனக்கு உணவாக நேற்று என்ன தந்தீர்கள் ?' என்று வினவினர்.

' நேற்று ஒரு துண்டு இறைச்சி— '

' இன்று என்ன ?'

' இன்று அதில் மீதியுள்ளது.'

' சரி, நாளைக்கு அதிலுள்ள எலும்பை ஸூப் செய்து குடிப்பேன், போதாதா ? ' என்று மந்திரியிடம் கேட்டார். மந்திரி என்ன கூறுவார்! ஒன்றும் சொல்ல நாவெழவில்லை. சுதந்திர ஜோதியைக் கண்டு திகைத்துப் பிரமித்து நின்றுவிட்டார். பின்னர் சிறிது நேரம் சென்றதும், ஒன்றும் மொழியாது வெளியே போய்விட்டார்.

8. தங்குவது எங்கே?

மக்கள் வேண்டுவது இன்பம். ஆனால் உலகமோ துன்பத்தையே தந்து நிற்பதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆழ்ந்து மூழ்கித் தவிக்கும் துன்ப சாகரத்தினின்று மக்களைக் கரையேற்றி ஆனந்த வாழ்வு அளிப்பதற்காக அவதரித்துள்ள பெரியோர் பலர். அல் வழி நீங்கி அறநெறி நின்று அன்பு செய்வதே அவர்கள் கூறும் ஆனந்த மார்க்கம். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்தத் தனிப் பெரும் உண்மையை அறிவதற்கு நியாயங்களையும், அதை நம்புவதற்கு நிரூபணங்கள், அதை அனுஷ்டிப்பதற்கு விதிகள் முதலியன குறித்து வேறு வேறு விதமாக வியாக்யானங்களையும் கூறியுளர். அந்த வியாக்யானங்களே சமயங்கள் என்று கூறப்பெறும். உலக க்ஷேமார்த்தமாக இவ்வுண்மைகளை எடுத்துக் காட்டி இதோபதேசம் செய்து மக்களை ஈடேற்ற வந்த உலக ரட்சகர்களில் இயேசு கிறிஸ்து ஒருவர்.

அவர் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருஷங்கட்கு முன் அரேபியாவிலுள்ள பாலஸ்தீனத்தில் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் ஸ்தாபித்த மதத்தைப் பின்பற்றும் அடியார்கள் கோடானுகோடிப் பேர்

உலக முழுவதிலும் உளர். உலகில் தற்சமயம் காணப் பெறும் ஐம்பெரும் சமயங்களில் கிறிஸ்து மதமும் ஒன்று. கிறிஸ்து, 'மனந் திரும்புங்கள், பாவத்தை விட்டொழியுங்கள், பாவ மன்னிப்புப் பெற்ருல் மட்டுமே பரலோக ராஜ்ய வாழ்வு கிடைக்கும். என்னை நம்புங்கள்' — என்று உலக முழுவதும் பறை சாற்றினர். ஆண்டவன் விரும்புவது ஆசார அனுஷ்டானங்கள் அல்ல, மனத்துக்கண் மாசில ராய் மனிதர்க்கு அன்பு செய்தலையே என்று அவர் உபதேசஞ் செய்தார். ஆசார அனுஷ்டானங்களில் மூழ்கியிருந்த புரோகிதர்கள் இதைப் பொறுக்கா மல் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்று தீர்த்தனர்.

ஆனல், உண்மை என்றும் வன்மையுடையது அன்ருே? அதனல் அவர் இறந்த சில வருஷங்க ளுக்குள்ளாகவே அவருடைய சமயம் வளர்ந்தோங்க ஆரம்பித்தது. நாளடைவில் ஐரோப்பா கண்ட முழுவதும் பரவிவிட்டது. அப்பொழுது கிறிஸ்தவ மத பீடம் இத்தாலி நாட்டிலுள்ள ரோமாபுரியில் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றது. மத குருவுக்குப் பெயர் போப். இயேசு இறுதி நேரத்தில் தம் சிஷ்யர் களில் ஒருவராகிய பீட்டரிடம், 'தெய்வலோகத்தின் திறவுகோ'லைத் தந்து போனதாகவும், அந்தத் திறவுகோல் போப்பிடம் இருப்பதாகவும் ஐதீகம். ஆதலால், போப்பின் அருளைப் போற்றினல், ஆண்

டவன் அருளைப் பெற இயலும் என்பது ஜனங்களின் நம்பிக்கை. உலகத்தில் அவரே கடவுளின் பிரதிநிதி. அதனால் ஜனங்களைப் போலவே அரசர்களும் அவர் ஆணைக்கு அடங்கியே நடந்து வந்தனர். எவ்வளவு பெரிய வீர சூரர்களா யிருந்தாலும், எந்தச் சக்கரவர்த்தியுங்கூட அவர் ஆணையிலிருந்து அணுவளவும் பிறழச் சற்றும் துணிவதில்லை. கிறிஸ்தவ உலகம் முழுவதற்கும் அவரே தலைமை அதிபதி.

இங்ஙனம் நடைபெற்றுவரும் நாளில் ஜெர்மனி தேசத்தில் மார்ட்டின் லூதர் என்னும் பெயருடைய ஓர் அறிஞர் இருந்தார். அவர் சிறு வயதிலேயே சகலகலாநிதி என்னும் பட்டம் பெற்றவர். எனினும் அதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய புகழ், செல்வம், பதவி முதலிய அனைத்தையும் வெறுத்தார். பாவத்தில் ஈடுபட்டு வருந்தும் மக்களைப் பரமேச்வரன் பாதாரவிந்தங்களில் கொணர்ந்து சேர்க்க விரும்பிப் பாதிரியார் வேலையை மேற்கொண்டு துறவியானார். அவர் தினந்தோறும் பிரசங்க மாரி பொழிந்து, ஜனங்களின் மனத்தில் பாபங்களைப் பற்றிக் கசப்பு உண்டாக்கி, அவர்களை நல்வழியில் உய்த்து வந்தார்.

அப்பொழுது போப்பா யிருந்தவரும் அவருடைய சீடர்களும் அறநெறி வழுவி, உலக சுகானுபோகங்களில் ஆழ்ந்து, களியாட்டயர்ந்து, வீண்

காலட்சேபம் செய்துவந்தனர். அதனுல் அவர் களுக்குப் பெரும் பொருள் தேவையாயிருந்தது. அதற்கு ஒரு யுக்தி செய்தனர். 'பாப மன்னிப்புச் சீட்டுக்கள்' என்ற சீட்டுக்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றில் போப் கையொப்பமிட்டு, அவற்றைப் பாதிரியார்கள் வசம் கொடுத்து, ஊர்ஊராய்ப் போய் விற்றுவர அனுப்பினர். பணம் கொடுத்து அவற்றை வாங்கி வைத்துக்கொண்டால் பாவங் கள் மன்னிக்கப்பெற்றுப் பரம ராஜ்யத்திற்குள் யாதொரு தடையுமின்றிப் போகலாம் என்று ஜனங்கள் எண்ணினுர்கள். இது ஒரு சுருக்க வழி அல்லவா? ஜனங்கள் இந்தச் சீட்டுக்களை ஏராள மாக வாங்க ஆரம்பித்தனர். 'பாவங்களை விட்டு விலகுங்கள்' என்று லூதர் கூறினுல், 'பாவ மன் னிப்புச் சீட்டு வாங்கிவிட்டோம்' என்று மறுமொழி தந்தனர் ஜனங்கள்.

'இனிப் பாவங்களைச் செய்யலாம். எவ்வித யோசனையும் வேண்டியதில்லை. பணம் மட்டும் உண் டானுல் போதும் — எல்லாப் பாவங்களும் எளிதில் மன்னிக்கப்பெற்றுப் போகும்' என்ற எண்ணம் ஜனங்கள் மனத்தில் எழுந்து வருவதை லூதர் கண் டார். கலக்க மடைந்தார். சத்தியம் மங்கிவிடும், தர்மம் குன்றிவிடும். தவறு பெருகிவிடும் என்று அஞ்சினுர். பாவ மன்னிப்புச் சீட்டு பாவ அனுமதிச் சீட்டாக அல்லவோ அமைந்துளது என்று ஆலோ

சிக்கலானர். 'இது இயேசு கிறிஸ்துவின் இதோப தேசத்திற்கு முற்றிலும் விரோதமானதல்லவா? இது கடவுள் பெயரால், இயேசுவின் நாமத்தால், எள்ளளவும் நாணமின்றி இயற்றப்படும் வஞ்சகச் செயல் அல்லவா ?' என்று வருந்தினர்.

இதை எதிர்ப்பதே இறைவன் அடியார்களுடைய கடன் என்று தெரிந்துகொண்டார். ஆனல், சக்ரவர்த்திகளுக்கும் சக்ரவர்த்தியாய், சர்வவல்லமையும் பொருந்தியவராயுள்ள போப்பை எதிர்க்கச் சாத்தியப்படுமா? எவ்விதமான தண்டனையும் விதிக்கப் போப்பிற்கு அதிகாரமுண்டு. அதைத் தடுக்க வல்லார் யார்? வேறு தண்டனைகள் தராவிடினும் கிறிஸ்தவ சங்கத்தினின்று விலக்கிவிடுவாரே! அப்பொழுது மக்களிடை வசிக்கவும் இடம் கிடையாதே! பிறர் உதவி சிறிதும் இல்லாமற் போகும். தம்மைக் கொன்றாலும் கேள்வி கேட்பவர் இருக்கமாட்டாரே! இவை யனைத்தையும் லூதர் நன்கு அறிவார். ஆயினும் அவர் எதிர்க்கவே தீர்மானித்துவிட்டார்.

ஆயிரத்து முந்நூற்றுப் பதினேழாம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் 31-ஆம் தேதி காலை, வித்தன் பர்க் என்னும் பெரிய நகரத்திலுள்ள கீர்த்தி பெற்ற கிறிஸ்தவ ஆலயத்திற்குச் சென்றார். போப்பின் அக்கிரமமான பாவ மன்னிப்புச் சீட்டுக்கு விரோதமாய் தொண்ணூற்றைந்து வாதங்

கள் எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தை அந்த ஆலயத்தின் வாயிலில் ஒட்டி வைத்தார். கோயிலுக்கு வரும் ஜனங்கள் எல்லோரும் அதை வாசித்தனர். உடனே இவ்விஷயம் நாடெங்கும் பரவியது.

இதுவரை செய்த பாவங்கட்கு மன்னிப்புப் பெறுவதற்கு, அவைகளின் பொருட்டுப் பச்சாத்தாபப்பட்டு இனிமேல் அவைகளைச் செய்யாதிருக்க முயல்வது ஒன்றே வழி. வேறு மார்க்கம் கிடையாது. பாவங்களை மன்னிக்கப் போப்புக்கு அதிகாரம் கிடையாது. பாவ மன்னிப்பைப் பணத்தால் பெற முடியாது. பச்சாத்தாபச் செயலால் மட்டுமே பெற இயலும். இதுதான் லூதருடைய வாதங்களின் சாரம்.

இவ்விஷயம் போப்புக்கு எட்டியவுடன் அவர் தமது மந்திரிகளில் ஒருவரை லூதரிடம் அனுப்பி அவரைத் தம் வசப்படுத்த விரும்பினர். மந்திரி வந்தார், எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். ஆனல் லூதர் மயங்கவில்லை. அதன்மேல் மந்திரி, 'உனக்கு அரசர் உதவி செய்வர் என்று எண்ணுகிருயோ? போப்பினுடைய சிறு விரலின் ஆற்றலுக்கும் ஆற்றமாட்டார்களே! நீ யாரைத் தஞ்சமடைவாய்? நீ எங்கே தங்குவாய்?' என்று சினந்து கேட்டார்.

'எப்பொழுதும் போல் இறைவன் திருவடி நிழலிலே' என்று லூதர் மறுமொழி கூறினர்.

9. நான் பாரதியாரைத் தரிசித்தது

1918-ஆம் வருஷ இறுதியிலும் 1919-ம் வருஷ ஆரம்பத்திலும் நான் திருநெல்வேலியில் வக்கீல் தொழில் செய்துவந்தேன். அப்பொழுது நான் அவகாசம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம், ஜில்லாக் கோர்ட்டுக்குச் சென்று அங்கு நடைபெறும் முக்கியமான வழக்குகளைக் கவனிப்பது வழக்கம். என்னைப் போலவே பல ஜூனியர் வக்கீல்கள் அங்கு வந்திருப்பர். அப்படி நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த பொழுது, ஒரு நாள், திடீரென்று ஒருவர் வந்து எங்களிடையில் காலியாயிருந்த ஒரு நாற்காலியில் அமர்வதைக் கண்டோம்.

அவர் எங்களுடன் பேசவில்லை; எங்கள் பக்கம் திரும்பவுமில்லை. அவர் ஜட்ஜ் ஒருவரையே பார்த்தார். ஆனால், பார்த்தார் என்று கூறுவது தவறு. அவர் சாதாரண மனிதராய்க் காணப்படவில்லை. அவர் கண்களினின்று வேல் துள்ளி வருவது போல் இருந்தது. அவர் பார்வை பிறர் நெஞ்சில் புகுந்து ஊடுருவிப் பாய்வது போல் காணப்பட்டது. ஜட்ஜ் அவரைப் பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்துகொண்டார். நாங்கள் அனைவரும், அவர்

யார் என்று அறியாமல், எங்களுக்குள் வினவிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஆனல் அவர் அங்கு அதிக நேரம் அமர்ந்திருக்கவில்லை. ஐந்தாறு நிமிஷங்கள் மட்டும் அங்கு இருந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். எங்கள் மயக்கத்தில் நாங்களும் வெளியேறி அவரைப் பின்தொடராது இருந்துவிட்டோம்.

அந்த அபூர்வ மனிதருக்கு அப்பொழுது வயது சுமார் நாற்பதிருக்கும். இடையில் 'மூலக்கச்சம்', உடம்பில் கறுப்புக் கோட்டு, தலையில் 'கிரீக்' கட்டு, நிமிர்ந்த நடை, நேர்கொண்ட பார்வை! அன்று கண்ட காட்சியை ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. ஒரு சமயம் உடை முதலியவற்றை மறந்தாலும், அவர் ஒளிநிறைந்த வீர விழிகளை ஒருகாலும் மறக்க ஒண்ணுமோ?

சிறிது நேரம் சென்று திகைப்பு நீங்கி வெளியில் வந்து விசாரித்தோம். அவர் நம் தமிழ்நாடு அருந்தவம் இயற்றி ஈன்றெடுத்த இன்கவி அரசர் ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதியார் என்று அறிந்தோம். ஆகா! நாம் எதிர்பாராத வண்ணம் அந்தப் புண்ணிய புருஷர் தரிசனம் கிடைத்ததே என்று அடங்கா மகிழ்ச்சியும், ஆனல் அது உடனே மறைந்துவிட்டதே, மறுபடியும் கிடைக்குமோ என்று அளவிலா ஏக்கமும் ஒருங்கே அடைந்தோம்.

எங்கும் விசாரித்தேன். அந்தத் தமிழ்த் தேவதை என் கண்ணுக்குப் புலனாகவில்லை. 'ஓகோ, இது ஒரு மயக்கமோ, பட்டப் பகலில் உஷ்ண மிகுதியால் உணவுண்ட பின் உண்டாகும் நெட்டைக் கனவோ!' என்று சந்தேகித்தேன். இல்லை, இல்லை; எல்லோருமா என்னைப் போல் கனவு கண்டுவிட்டார்கள்?

மறு நாள் காலையில் என் வக்கீல் நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன். போனதும் அவர் என்னைப் பார்த்து, 'என்ன நீங்கள் எப்பொழுதும் மாலையில் இங்கு வருவீர்களே! நேற்று ஏன் வரவில்லை? விசித்திர இசை அமிழ்தமான விருந்தை இழந்துவிட்டீர்களே!' என்று கேட்டார். மாலையில் பாரதியார் வந்திருந்தாராம்; 'பாஞ்சாலி சபதம்' படித்தாராம்! ஐயோ என் துர் அதிர்ஷ்டம்!

அதன் பின் நான் பாரதியாரைக் காணும் பாக்கியத்தைப் பெறவில்லை. இப்பொழுது அவருடைய 'தேசீய கீதங்க'ளின் முகப்பில் காணப்படும் அவருடைய படத்தைக் கண்டே ஆறுதல் அடைகிறேன். இல்லை, இல்லை; அவருடைய ஆன்மா அன்று அவர் விழிகளில் ஜ்வலித்ததுபோல் அவருடைய கவிகளிலும் ஜ்வலிக்கின்றதல்லவா? அந்தக் கவிகளிலும் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

முருகனைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார். முருகன் பார்வை 'வீரத் திருவிழிப் பார்வை' என்று கூறுகிறார். பழைய தமிழர்களின் முருகன் பார்வை அப்படியாகும். நம் பாரதியின் முருகன் பார்வையும் அப்படியே என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆங்கில நாட்டு அறிஞர் தாமஸ் கார்லைல் 'கவிஞர் காண்பவர்' என்று கூறுகின்றார். ஆம், அவர்களே வெளித் தோற்றத்தில் மயங்கி நிற்காது உள்ளே திகழும் உண்மைகளைக் காண்பவர். அத்தகைய 'நெடு நோக்கு' உடையவர் நம் பாரதியார்.

அன்று நான் கண்ட காட்சியை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம், 'ஜில்லாக் கோர்ட்டில் வந்து உட்கார்ந்திருந்தாரே, அப்பொழுது என்ன எண்ணங்கள் அவர் இதயத்தில் எழுந்தனவோ?' என்று யோசிப்பதுண்டு. நாங்கள் அங்கே ஆங்கில பாஷையில் வாசாமகோசரமாய்ப் பேசி மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்,

'வேறு வேறு பாஷைகள் — கற்பாய் நீ
வீட்டு வார்த்தை கற்கிலாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை வெறுத்தாரோ? எங்கள் வக்கீல் தொழிலில் நாங்கள் வெல்லாமல் எவரையும் வெருட்டிவிட வகை வந்த வித்தையைக் காட்டி நிற்பதைப் பார்த்து, அவர்,

'நூறு நூல்கள் போற்றுவாய் — மெய்கூறும்
நூலி லொத் தியல்கிலாய் போ, போ, போ!

மாறுபட்ட வாதமே ஐந்நூறு
வாயில் நீள ஓதுவாய் போ, போ, போ!'

என்று எங்களை இகழ்ந்தாரோ? அல்லது எங்கள் நிலைக்காக,

'நல்லதோர் வீணைசெய்தே — அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ!'

என்று எண்ணி இரங்கினரோ?

இந்நாட்டில் நாம் சோற்றுக்கு அடிமையாயும் சுயநல மிகுந்தும் சுதந்திரமிழந்தும் சோர்ந்து வாடி வீழலாகாது. சோர்வும் வீழ்ச்சியும் தொண்டர்க்கில்லை. அப்படியே ஒரு சமயம் சோர்வு தோன்றுமானல் அதை மாற்ற ஒரு சஞ்சீவி மருந்து கூறுவேன். உடனே பாரதியார் படத்தைப் பாருங்கள். படம் பக்கத்தில் இல்லையானல், அவர் முகத்தை - அவர் வேலொத்த விழிகளை - எண்ணிப் பாருங்கள். உடனே பாரதியார் பார்வை, இராம பாணம் போல் பாய்ந்து, உங்கள் மனத்தில் எங்கிருந்தாலும் சோர்வையும், அச்சத்தையும் தேடிக் கொன்றுவிடும். புத்துயிர் பெறுவீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

10. பெண்கள் விரும்புவது எது?

ஒரு காலத்தில் ஆங்கில நாட்டில் ஆர்தர் என்னும் பெயருடைய கீர்த்தி மிகுந்த அரசர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் இப்பொழுதுபோல் அரசாங்க முறை நடைபெறவில்லை. நாடு முழுவதும் அரசர் ஆணை பரவி யிருக்கவில்லை. அக்கிரமங்கள் மலிந்திருந்தன. அங்கங்கே புஜபலம் மிகுந்த பிரபுக்கள் பலர் அக்கம்பக்கத்திலுள்ள ஏழை ஜனங்களைக் கொள்ளையடித்தும், அவர்களுடைய பெண்களைத் தூக்கிச் சென்றும், இன்னும் பல அட்டூழியங்கள் செய்தும் வந்தனர். ஜனங்களுக்கு வீட்டில் வசிக்க அச்சம்; பாதைகளில் நடக்கப் பயம்; எப்பொழுதும் மனத்தில் திகில்.

சிஷ்ட பரிபாலனம், துஷ்ட நிக்கிரகம் அல்லவோ அரசர் கடமை? ஆனால் எந்த அரசனாலும் இந்தக் கொடுமைகளை ஒழிக்க இயலவில்லை. அப்பொழுது ஆண்டவன் அனுப்பியது போல் ஆர்தர் அரசர் வந்தார். அவர் அரியாசனத்தில் அமர்ந்ததும் இஷ்டம்போல் இன்னல் விளைத்து வந்த துஷ்டர்களை அடக்கி ஏழைகளை ரட்சிக்க உறுதி செய்து

கொண்டார். சாந்தியும் சமாதானமும் நிலவுறச் செய்வதே தமது முதற் கடமையாக எண்ணினர்.

ஆதலால் தமக்கு உற்ற துணையாகப் பல மெய் வீரர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டார். அவர்களில் பிர புக்களாய் இல்லாதவரைப் பிரபுக்களாக ஆக்கினர். அவர்கள் அனைவரும் ஏழைகளின் க்ஷேமத்தை நாடுவதும், பெண்களின் கற்பைக் காப்பதுமே தங் கள் வாழ்வின் லட்சியமாக மதித்துவந்தவர். 'புகழே சுவர்க்க போகம்; இகழே நரக அனுபவம்' என்பது அவர்கள் திடமான நம்பிக்கை. இந்த உயர்ந்த லட் சியத்தைத் தேடுவதில் அவர்கள் தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தியாகம் செய்யத் தயங் காதவர். ஆர்தர் மன்னரிடம் அளவிலா பக்தி யுடையவர்.

இவர்களுடைய உதவியால், இவர்களுடைய வீர தீரச் செயலால் ஆர்தர் அரசர் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக நாட்டில் காணப்பட்ட அக்கிரமிகளை அகற்றி வந்தார். ஜனங்கள் அனைவரும், 'ஆர்த ரால் ஆகாதது ஒன்றில்லை. அவர் நீதிக்கு உறை விடம். கருணைக் கடல். நமக்கு ஒரு கண்கண்' என்று போற்றிப் புகழ்ந்து வந்தனர். அவருடைய புகழ்க் கதிர் ஆங்கில நாட்டில் மட்டுமன்றி, ஐரோப் பாக் கண்டம் முழுவதும் பரவி, அரசர்க்குரிய மெய்ப் புகழின் லட்சணம் இது என்று விளக்கி வந்தது.

அங்ஙனம் நடைபெற்ற காலத்தில், ஒரு நாள், அரச சபையில் அரசர் பெருமானும், அவருடைய பெருமாட்டியும், பிரபுக்களும், பிரபுக்கள் மனைவியரும் சந்தோஷமாய் ஆடல் பாடல்களில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது திடீரென்று ஒரு கூக்குரல் — காதைப் பிளக்கும் அழுகைத் தொனி — கேட்டது. 'ஐயோ முறையோ? அநீதியை ஒழிக்க அரசர் இல்லையோ? என் கணவரை மீட்டுக்கொடுக்க மன்னர் இல்லையோ?' என்று கதறி அழுதுகொண்டு ஒரு பெண் அரச சபா மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தாள். மன்னர் விஷயத்தை விசாரித்தார்.

'நானும் என் கணவரும் ஓர் ஊருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு கோட்டையிலிருந்து ஒரு முரடன் வந்து என் கணவரை இழுத்துப் போனான். நான் அழுது இரங்கினேன். ஆனால் அந்தப் பாதகன் மனம் இளகவில்லை. "ஏழைகளைக் காக்கிறாராமே ஆர்தர் இறைவர், அவரிடம் போய்ச் சொல். உன் கணவனை மீட்க முடியுமானால் மீட்கட்டும்!" என்று கூறி, என்னை வெளியே தள்ளிக் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டான். ஐயோ, எம்பெருமானே! எனக்கு அருள் செய்ய மாட்டீரா?' என்று விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே அந்தப் பெண் கூறினாள்.

அரசர் மனத்தில் பெண்ணின் துயரம் கண்டு வருத்தமும், அக்கிரமச் செயல் கண்டு கோபமும் பொங்கி எழுந்தன. அந்தப் பெண்ணிடம், 'அம்மா,

வருந்தாதே. இதோ நானே சென்று உன் கணவனை மீட்டு வருகிறேன். இங்கேயே என் அரசியுடன் இரு' என்று ஆறுதல்கூறி, உடனே அந்த அரக்கனை அழித்துவரத் தன்னந்தனியாகக் குதிரையில் ஏறிப் புறப்பட்டுவிட்டார். காடு வனாந்தரங்கள் கடந்து பெண் சொன்ன கோட்டை அருகில் வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கு வந்ததும், 'அடே அரக்கா, யாரடா இங்கே? வெளியே வா! உன்னை விரைவில் யமலோகம் அனுப்பட்டும்' என்று இடி முழக்கம் போல் கர்ஜித்தார். உண்மைதான், எந்தப் பலசாலியும் அவருக்கு இணையாகமாட்டான். அவரை வென்றவர் இதுவரை யாருமிலர். அதனால் அவருடைய வாளும் 'ஜயசீலி' என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது.

அவருடைய சிம்மநாதம் முழங்கியதும் கோட்டை வாசல் திறந்தது. ஆனால், திறந்ததுதான் தாமதம். இதென்ன ஆச்சரியம்! ஜயசீலி தரையில் வீழ்ந்துவிட்டது. அரசருக்கு ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க இயலவில்லை. அசைவற்ற மரம்போல் நின்றார். கோட்டைக்குள்ளிருந்து அந்த முரடன் வந்தான். 'ஆர்தர் அரசரே! நீரா? வாரும். என்னுடன் சண்டைசெய்ய விரும்புகிறீர். நல்லது, புறப்படும். என் கோட்டைச் சிறைக்குள் உம் வீரர்களில்

பலர் கிடக்கின்றனர். அவர்களுடன் சேர வாரும்!' என்று பரிகாசமாகப் பேச ஆரம்பித்தான்.

ஆர்தர் நெஞ்சில் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. ஆனால் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர் பலமெல்லாம் எவ்விதமாகவோ மாயமாக மறைந்து போய்விட்டதே. கையைக்கூடத் தூக்க முடிய வில்லையே. யாதொன்றும் பேசாமல் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு வெட்கி நின்றார்.

'சரி, உம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆனால் நீர் அரசர் ஆயிற்றே; அதனால் ஒன்று கூறுகிறேன்; கேளும். இன்னும் ஒரு வருஷக் காலத்திற்குள் "பெண்கள் விரும்புவது எது?" என் னும் கேள்விக்கு விடை தெரிந்து வந்து கூறுவீ ராயின் இப்பொழுது உமக்கு உயிர்ப் பிச்சை தருகிறேன். என்ன சொல்கிறீர்?' என்று அந்த அரக்கன் முழங்கினன்.

அரக்கனைத் தொலைக்க இயலவில்லை. அரச நீதி செய்ய முடியவில்லை. அந்தப் பெண்ணுக்கு அளித்து வந்த வாக்கு நிறைவேற்றப் பெறவில்லை. இப் பொழுது இவனிடம் உயிரையும் தானமாகப் பெற வேண்டியிருக்கிறதே. என் செய்வார்? அவர் மனம் பட்ட பாடு ஆண்டவனே அறிவார். ஆனால் உயிர் யாருக்கும் இனியதோர் பொருளன்றோ? அதனால் அந்தத் துன்மார்க்கனுடைய நிபந்தனையை

ஏற்றுக்கொண்டார். 'சரி, போய்வாரும்' என்று கூறிவிட்டு அவன் கோட்டைக்குள் போய்க் கதவை மூடினன். உடனே அரசருக்குப் பழைய பலம் எல்லாம் பறந்தோடி வந்துவிட்டது. ஆனல் நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவது எப்படி? தாம் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய விரும்புவதாகவும், ஒரு வருஷம் கழிந்ததும் வந்து சேர்வதாகவும் வழியில் கண்ட ஒருவனிடம் கூறித் தம் ராணிக்குச் செய்தி அனுப்பிவிட்டு, அரக்கனுடைய கேள்விக்கு விடை தேட ஆரம்பித்தார். அதற்காக நாடெங்கும் அலைந்தார். வழியில் கண்ட பெண்களிடமெல்லாம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார். அவர்கள் தத்தம் மனம் போல் பதில் கூறி வந்தார்கள். ஒருவர் ஆடை என்ருர். ஒருவர் ஆபரணம் என்ருர். 'அழகும் அறிவுமே நாங்கள் வேண்டி நிற்பது' என்றனர் சிலர். சில பேர், 'புத்திர சம்பத்தே எங்கள் லட்சியம்' என்று கூறினர். இங்ஙனம் அவர்கள் விடைகள் பலவிதமாயிருந்தன. ஆர்தர் மன்னருக்கு உண்மையாகச் சரியான விடை எது என்று புலனுகவில்லை.

வருஷமும் முடியப் போகின்றது. நாளை ஒரு நாளே மிச்சம். அரசர் என்ன செய்வார்? இன்னும் விடை கண்டுபிடிக்கவில்லை. தம் வாக்குப்படி நாளை அரக்கனிடம் போய்த் தம் உயிரை அவனிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டியதே. ஒன்றும் தோன்ருத

வராய், வியாகுலம் நிறைந்தவராய், உள்ளம் சோர்ந்தவராய், யமலோகம் செல்பவராய் அவர் தம் குதிரையில் ஏறி அரக்கன் உறைவிடம் நோக்கி மெதுவாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார்.

காட்டு வழியாகப் போக நேர்ந்தது. அங்கே ஒரு பாறையின் மேல் ஒரு கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள். தொங்கு சதை, திரைத்த உடல், கூனிய முதுகு, குழிந்த கண்கள், முதிர்ந்த வயோதிகம், விகார ரூபம்! அவள் சிரித்துக்கொண்டே, 'ஐயா, ஆர்தரே! பெண்கள் விரும்புவது எது என்று தெரியவேண்டுமா? வாரும் இங்கே, சொல்லுகிறேன்!' என்று கூறிக் கூப்பிட்டாள். ஆர்தர் நிமிர்ந்து பார்த்தார்; 'பெயர் சொல்லி அழைக்கிருள், நம் நோக்கத்தையும் அறிந்துவிட்டாள். இவள் ஒரு மந்திரவாதியோ?' என்று எண்ணினர். 'ஆனுலும் கேட்போம், என்ன சொல்லுகிருள் என்று பார்ப்போம்' என்று அவள் அருகில் போனர்.

" சரி, விடை கூறினல் என்ன வெகுமதி அளிப்பீர்? உம்முடைய அரச சபையிலுள்ள அழகிய வீரர்களில் ஒருவர்க்கு என்னை மணஞ்செய்து தருவதாக வாக்களித்தால் உமக்கு விடை கற்றுக்கொடுக்கிறேன்' என்று அவள் பொக்கை வாயால் 'பக்பக்' என்று கூறினள்.

இவளையாவது, இளம் வீரருக்கு மணம்செய்து தருவதாவது! இது இயலக்கூடிய காரியமா? ஆனால் விடை தெரியாவிடில் இன்னும் ஒரு நாளில் உயிர் இழக்க வேண்டுமே. அதனால் முன்பின் யோசியாமல் ஆர்தர், 'அப்படியே செய்வேன்; விடையைக் கூறு' என்று சொன்னார். உடனே அந்த 'மணமகள்' ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவளாய், 'இது தெரியாதா? தங்கள் இஷ்டம்போல் நடப்பதுதான் பெண்கள் விருப்பம்' என்று கூறினாள்.

ஆர்தர் மன்னர் அரக்கன் கோட்டைக்குப் போனார். அரக்கன் வெளியே வந்தான். 'என்ன, விடை தெரியுமா, அல்லது சிறை வேண்டுமா?' என்று ஏளனமாகக் கேட்டான். உடனே அரசர் கிழவி கூறித்தந்த விடையைக் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் அவன், ஏதோ மந்திரவாதி கூறிக் கொடுத்திருக்கிறான்' என்று அலறிக்கொண்டே கோட்டைக்குள் போய்விட்டான்.

ஆர்தர் தமது அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்ததும், அரசியும் பிறரும் அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தனர். விருந்துகளும், களியாட்டங்களும், விநோதங்களும் நடைபெற்றன. 'ஆர்தர் வந்துவிட்டார்! ஆர்தர் வந்துவிட்டார்!' என்ற செய்தி நாடெங்கும் பரவி ஜனங்களுக்குச் சந்தோஷமும் தைரியமும் அளித்தது.

ஆனால் ஆர்தர் மனத்தில் மட்டும் சந்தோஷம் அணுவளவும் இல்லை. தம் ஆருயிர் காத்துத்தந்த அந்தக் கிழவிக்குச் செய்து கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவேண்டுமே! ஆனால் அது எப்படி சாத்தியமாகும்? எந்த வீரன் அவளைத் தன் காதலியாக ஏற்றுக்கொள்வான்? என்ன செய்வது என்று விளங்கவில்லை. எப்பொழுதும் இதுவே அவருக்குக் கவலை.

ஒரு நாள் ஏகாந்தமாய் இருந்த சமயத்தில் அவருடைய தங்கை குமாரர் ஸர் கவைன் என்னும் வீர சிகாமணி வந்து, அரசரிடம் மெதுவாகவும் வெகு விநயமாகவும், 'அரசர் பெருமானுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கவலை யாதோ? அதை நீக்குவதில் அடியேன் உயிரையும் பொருட்படுத்த மாட்டேன்' என்று அடி பணிந்து கேட்டார். இம்மொழிகளை அலட்சியம் செய்ய அரசர் விரும்பவில்லை. நடந்த விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் சொன்னார். 'அந்த அருவருக்கத் தகுந்த கிழவியை எந்த வீரன் மணக்கச் சம்மதிப்பான்?' என்று சோர்ந்து கூறினார். ஆனால் உடனே ஸர் கவைன், 'இதோ நான்,' என்று சொன்னார்.

அரசர் மறுநாள் வேட்டைக்குச் செல்வதாகக் கூறித் தம் வீரர்களுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டார். முன்னணியில் சென்ற வீரர் காட்டில் நுழைந்ததும்

அந்தக் கிழவியைக் கண்டனர். அவளைப் பரி காசம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவளும் அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். இதற்குள் அரசர் அங்கு வந்தார். 'ஏளனம் செய்யாதீர்கள்! இவளை உங்களில் ஒருவருக்கு மணம் செய்து தர எனக்கு ஆசை. யார் இவளை மணப்பார்?' என்று கேட்டார். எல்லோரும் முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு வேறு பக்கம் திரும்பவே, ஸர் கவைன் மட்டும் முன்வந்து, 'நான் மணந்துகொள்கிறேன்' என்று கூறி அவளைத் தம் குதிரையில் ஏற்றிக்கொண்டார்.

மறுநாள் விவாக மகோற்சவம் வெகு கோலா கலமாக நடந்தது. ஆர்தரே மணமகன் தோழன். அரசியே அந்த மணமகளின் தோழி. இரவு வெகு சிறப்பான ஆடம்பர விருந்து. அது முடிந்ததும் மணமகன் தமது அறைக்குச் சென்றார். நண்பர் கள் ஸர் கவைனைக் கேலி செய்தார்கள். ஆனால் அவர் அதை எள்ளளவும் பொருட்படுத்தவில்லை. 'அரசர் உறுதிமொழியைக் காத்து அளித்துவிட் டோம். அரசர்க்கு ஆறுதலும் ஆனந்தமும் உண்டாக்கிவிட்டோம். அது போதும்' என்று எண்ணினர்.

சிறிது நேரம் சென்றதும், அவர் தம் மனைவி யைப் பார்க்க அவள் அறைக்குள் நுழைந்தார். ஆனால் இது என்ன விந்தை? ஆம், விந்தையிலும் விந்தை! கிழவியைக் காணோம். அதோ நிற்பது

அரம்பை போன்ற அழகிய கன்னிகையல்லவா? வாசற்படியிலேயே பிரமித்து நின்றுவிட்டார். இதைக் கண்டதும் அந்தச் சுந்தரி, 'உங்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் விஷயம் இது. நான் கன்னிதான். ஒரு மந்திரவாதியின் சாபத்தாலேயே கிழவியானேன். தாங்கள் தைரியமாய் என்னை மணக்க முன்வந்தது அந்தச் சாபத்தில் பாதியை வென்றுவிட்டது. இனிப் பாதி நேரம் குமரியாகவும் பாதி நேரம் கிழவியாகவும் இருக்க இயலும். குமரியாக இருப்பது இரவிலா பகலிலா? எது தங்கள் விருப்பம்?' என்று கேட்டாள்.

இது கடினமான கேள்வியல்லவா? யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தார் கவைன். ஒன்றும் தெளிவாக விளங்கவில்லை. கடைசியாக அவர், 'என்னைவிட நீயே அறிவு மிகுந்தவள். உன் இஷ்டம்போல் செய்' என்று கூறினார். உடனே அப்பெண்ணரசி, 'சாபம் முற்றிலும் தொலைந்துவிட்டது. இனி எப்பொழுதும் இப்படியே இருப்பேன்' என்று சொல்லி, ஸர் கவைன் அருகில் சென்றாள். அவருக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு எல்லையிருக்குமோ? பெண்கள் விரும்புவது எது? அதையே அந்த மங்கை அடைந்துவிட்டாள், அல்லவா?

11. நமது நோய்

மனித வாழ்வின் லட்சியம் யாது? உலகில் அடைய விரும்பி ஒவ்வொருவரும் தேடுவது எது? ஒருவன், 'இதுவே என் இலக்கு; இதைப் பெற்று விட்டால் என் வாழ்வின் பயனை அடைந்தவனுவேன்' என்று ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பிடுகிருன். மற்ருெருவன் அது போலவே வேருெரு வஸ்துவைக் காட்டுகிருன். மனிதர் யாவரும் தங்கள் கருத்திற்கு ஏற்பப் பல்வேறு பொருள்களைத் தங்கள் லட்சியங்களாகக் கூறுவார்கள். ஆனல் விஷயத்தைச் சிறிது நிதானித்து ஆராய்வோமானல், மனித வாழ்வின் குறிக்கோள், மனிதர்க்கு மனிதர் வேறு வேருகப் பிரிந்து நிற்கவில்லை என்பதையும், வாழ்வின் லட்சியம் அனைவர்க்கும் ஒன்றே என்பதையும் அறியலாகும். மக்கள் வஸ்துக்களைத் தேடுவது வஸ்துக்களுக்காக அன்று. வஸ்துக்கள் அளிக்குமென்று கனவு காணும் இன்பத்திற்காகவே. அதனல் எல்லோரும் விரும்புவது இன்பம் ஒன்றே. அதுவே மனித வாழ்வின் லட்சியம்.

இந்த இன்ப லட்சியத்தைப் பெறுவது எங்ஙனம்? இதை அடைவதற்கு அமைந்த சாதனம்

யாது? எது இருந்தால் இன்பம் ஏற்படும்? பூவுலகம் முழுவதற்கும் பொது நீதி புகன்றருளும் புண்ணிய மூர்த்தியாகிய திருவள்ளுவ தேவர்,

'அருளில்லார்க்கு அவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்(கு)
இவ்வுலக மில்லா கியாங்கு'

என்று கூறுவதால், பொருளுடையவரே பூமியில் இன்பம் காண்பார்; பொருளில்லாதவர் துன்பமே அநுபவிப்பார் என்பது விளங்கும். அதனால் ஐச்வரியமே ஆனந்த வாழ்விற்கு அஸ்திவாரம். தனமே சந்தோஷ வாழ்விற்குச் சாதனம்.

கைலாய மலை முதல் கன்னியா குமரி வரை அகன்று பரந்து கிடக்கும் இப்பரத கண்டத்தில் சுமார் நாற்பது கோடி ஜனங்கள் வசிக்கின்றனர். இவர்கள் நிலைமை யாது? இவர்கள் வாழ்வு இன்பமயமானதா? அல்லது துன்பமயமானதா? இக் கேள்விக்குச் சரியான விடையளிக்க இந்தக் கோடிக்கணக்கான மக்களில் ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று அவர் வாழ்வு குறித்து வினவி விசாரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு நாட்டின் க்ஷேமத்தை அறியத் தனிப் பெருஞ் சோதனை ஒன்றை வைத்திய நிபுணர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். சில வருஷங்கள் சென்னை அரசாங்கத்தில் ஆரோக்ய இலாக்கா அத்யட்சராயிருந்த கர்னல் ரஸ்ஸல், 'சிசு மரண விகிதத்தைக் கொண்டு தேசத்தின் க்ஷேமத்

தை அளந்துவிடலாம். ஆண்டு நிறைவதற்குள் குழந்தைகள் மரிப்பது சகஜம். ஆனால் ஆயிரம் குழந்தைகள் பிறந்தால் அப்படி இறக்கும் குழந்தைகளின் தொகை எழுபத்தைந்துக்கு மேல் போக லாகாது. அதிகப்பட்டால் அந்தத் தேசம் க்ஷேமம் உடையதன்று' என்று கூறுகிறார். அப்படியானால் நம் இந்திய நாட்டின் சிசு மரண விகிதம் என்ன? பிறக்கும் குழந்தைகளில் வருஷம் முடியுமுன் மரிப்பவை எத்தனை? ஆயிரத்திற்கு எழுபத்தைந்தா அல்லது அதிகமா? எழுபத்தைந்து அன்று. இருநூறும் எழுபத்தைந்தும் ஆகும். அந்தோ! இதுவே நமது க்ஷேம நிலைமை.

இங்ஙனம் க்ஷேமம் அழிந்து துன்புற்று நிற்பதற்குக் காரணம் என்ன? சிசு மரண மிகுதிக்குப் பல காரணங்கள் இருப்பினும் வறுமையே அவைகளில் பிரதானமானது என்று விஷயம் அறிந்த பெரியோர் அனைவரும் மொழிகின்றனர். கர்னல் ரஸ்ஸல் துரையின் அபிப்பிராயமும் அதுவே. பிரசவத்திற்கு முன்பும் பின்பும் தாய்க்குப் போதுமான போஷணையுள்ள ஆகாரம் முதலிய ஆரோக்கிய வசதிகள் கிடைப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் வறுமை. அதன் பயன் குழந்தைகளின் அகால மரணம்.

இந்தியர் வறிஞர் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் வறுமை இந்த நாட்டில் மட்டுந்தானா? இல்லை.

எல்லா நாடுகளிலும் உண்டு. ஐச்வரியம் மிகுந்த ஆங்கில நாட்டிலும் தரித்திரர் இல்லாமலில்லை. அங்கும் ஏழைகளின் அழுகுரல் எழும்பவே செய்கிறது. ஆனல் உலகிலுள்ள தேசங்களிலெல்லாம் இந்தியாவே பரம தரித்திர நாடு. வறுமை அதிகம் என்று கூறினல் மட்டும் போதாது. அது பொறுக்க முடியாத அளவுடையது என்றும் கூறவேண்டியதாகும்.

'இந்தியர் எல்லோரையும் போல் சௌகரியமாய் வாழவேண்டாம். உயிர் உடலேவிட்டு நீங்காதிருந்தால் போதும். ஆனல் அதற்குக்கூடப் போதுமான பணம் அவர்களிடம் இல்லே' என்று லில்லி என்னும் மேனுட்டுப் பெரியார் ஒருவர் கூறுவதைக் கவனிக்க.

இந்தியர் தரித்திரர். அவர் தரித்திரம் தாங்க முடியாத அளவுடையது என்று பொதுவாகக் கூறிவிட்டால் போதுமோ? அவர் வறுமையை அளந்து கூற முடியுமோ? ஜுரம் என்று பொதுவாகக் கூருமல், சூடு இத்தனே 'டிகிரி' என்று வைத்தியர் கூறுவது போல், வறுமையின் டிகிரியையும் கூறவேண்டாமோ? கூறலாம். அதற்குப் பல வழிகள் உள. விரிக்கிற் பெருகும் ஆதலால் ஒன்று மட்டும் கூறுவேன். உலகில் பல நாடுகள் உள. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல கோடி மக்கள் உளர். அவர்கள் அனைவரும் அனுதினமும் பல்வேறு தொழில்கள் செய்து பணம் தேடிக்கொண்டே

யிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் அனைவர்க்கும் கிடைக்கும் ஊதியம் ஒரே அளவுடையதன்று. தினந் தோறும் பதினாயிரக்கணக்காய்ப் பணம் பெறுபவரும் உளர். பத்துக் காசுகூடப் பார்க்க முடியாது பரிதவிப்பவரும் உளர். ஆயினும் இவர்கள் எல்லோருடைய வருவாயையும் கூட்டி வகுத்துச் சராசரி வருமானம் காண்பது அர்த்த சாஸ்திர நிபுணர் வழக்கம். அங்ஙனம் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தனி மனிதன் ஒருவனுடைய தினசரி சராசரி வருமானம் இதுவென்று கணித்திருக்கிறார்கள். அதை இந்தியருடைய அத்தகைய வருமானத்தோடு ஒத்துப் பார்ப்பதே இந்திய வறுமை ஜுரத்தை அளந்தறியும் கருவிகளில் ஒன்று. மேல் நாடுகளில் இரண்டு ரூபாய்க்குக் குறைந்த தினசரி சராசரி வருமானம் காண முடியாது. கீழ் நாடுகளில் அரை ரூபாய்க்குக் குறைவில்லை. ஆனால் நமது நாட்டிலோ இரண்டணாக்கூடக் கிடைப்பதில்லை. கிடைப்பதெல்லாம் ஓர் அணா ஏழு பைசாவே. இந்திய தரித்திரத்தின் டிகிரி இதுவே என்று எண்ணிவிடவேண்டாம். இந்திய மகாஜனங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் தினசரி வருமானமாக உடையோர் இல்லாமலில்லை. அதனால், தினசரி சராசரி வருமானம் ஒன்றே முக்கால் அணாவிற்கும் குறைவாகுமானால், எத்தனை கோடி மக்கள் அதுவும் காணக் கிடையாது தவிப்பவர் என்பது கூறாமலே விளங்குமன்றோ ?

இவ்வளவு அதிக தரித்திர நிலைமையில் இருப்பதால் இந்திய மக்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள இன்னல்கள் ஏராளமாகும். மனிதர்க்கும் இதர ஜீவராசிகட்கும் வேறுபாடு உண்டு. இதர ஜீவராசிகள் உடல் வாழ்வு ஒன்றையே அறியும். மனிதன் மட்டுமே உடல் வாழ்வோடு உயிர் வாழ்வும் உணர்பவன். இவ்விரு வாழ்விற்கும் வேண்டிய சாதனங்கள் பல. இந்தியர்க்கு உயிர் வாழ்விற்குரிய வசதிகள் கிடையாவிடினும் உடல் வாழ்விற்குரிய வசதியேனும் கிடைக்க வேண்டாமோ ? உடல் வாழ்வினும் உயிர் வாழ்வே சிறந்தது. ஆனால் உயிர்க்கு உடலே சாதனம் அல்லவா ? சுவரை வைத்துத்தானே சித்திரம் எழுதவேண்டும் ? இந்திய மக்களின் உடற்-சுவரை வைக்க உணவு, உடை, உறையுள் மூன்றும் போதிய அளவு கிடைக்கின்றனவோ ?

போதுமான உணவில்லை. உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம் என்பது நமது முன்னோர் ஆசாரம். ஆனால் இக்காலத்தில் நாள்தோறும் உண்ண நாழி கிடைப்பவர் எத்தனை பேர் ? இந்திய ஜனங்களில் ஏழு கோடிப் பேர் வருஷத்தில் ஒரு வேளையாவது வயிறு நிறையப் புசிப்பதற்கு இல்லாதவர் என்று ஸர் வில்லியம் ஹண்டர் துரை கூறுகிறார். ஏழைகள் ‘உணவு உண்டோம்’ என்று உரையாமல், ‘கஞ்சி குடித்தோம்’ என்று சொல்

வதைக் கவனித்தால் ஹண்டர் துரையின் கூற்றின் உண்மை விளங்கும்.

உயிரைக் காக்கும் உணவிலும் மேலான மானத்தைக் காக்கும் உடையேனும் உண்டோ? அதுவுமில்லை. சில வருஷங்கட்கு முன்னர் வடக்கே அலகாபாத் நகரத்தில் டிப்டி கமிஷனராயிருந்த ஹாலோய் துரை எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், 'இந்திய நாட்டில் பலர் கந்தையையே உடுத்திருக்கின்றனர். அதுவுங்கூட மானத்தைக் காப்பதற்கு வேண்டிய அளவில்லை,' என்று கூறி வருந்துகிறார். ஆமாம். ஏழை ஆண் மக்கட்குக் கிடைக்கும் உடை கௌபீனம் ஒன்றே. போர்த்திக்கொள்ளப் போர்வையொன்று கிடைக்கப்பெற்றவன் போன ஜன்மத்தில் புண்ணியம் செய்தவன். ஏழைப் பெண் ஏழெட்டு முழக் கந்தை கிடைக்குமானால் இகத்தில் பரத்தைக் கண்டவள் ஆவாள். ஐயோ! மானம் காக்கத் துணியில்லாது மரித்துவிட விரும்பும் பெண்களைப்பற்றிக் கேட்டதில்லையோ?

உண்ண உணவில்லை, உடுக்க உடையில்லை. சரி, இருக்க இடமுண்டோ? அதுவுமில்லை. குருவிக்குக் கூடுண்டு; புலிக்குக் குகையுண்டு, எலிக்கு வளையுண்டு; ஆனால் இந்திய ஏழை இவற்றிலும் இழிந்தவனாகக் காணப்படுகிறான்.

ஆண்டுதோறும் அரசாங்கத்தார் இந்திய தேசத்தின் நிலைமையைக் குறித்து 'இந்தியா'

என்னும் பெயரால் ஒரு விளக்க நூல் வெளியிடு கின்றனர். சில வருடங்களுக்கு முன் வெளிவந்த நூலில், ‘ இந்திய மகாஜனங்களில் பெரும்பாலோர் அபாயகரமான வறுமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கின் றனர் ’ என்று பொருள்படும் வரிகள் காணப் படுகின்றன. வறுமை என்றும், அது அதிகம் என்றும் கூறினேம். இந்நூல் ‘ அபாயகரமானது ’ என்று கூறுகின்றது. இதன் பொருள் யாது? ஒருவர் நோயால் வருந்துகிறார் ; வைத்தியர் வந்து பார்த்து அபாயகரமான நிலைமை என்று மொழிந் தால், உடனே நாம் நோயாளி வெகு சீக்கி ரம் இறந்துவிடலாம் என்று தீர்மானிக்கிறேம். அதுபோல்தான் நமது வறுமையின் அபாயத் தன்மையும். வறுமை அளவு கடந்து முதிர்ந்து விட்டது. விஷம் தலைக்கேறிவிட்டது. உடனே சரியான சிகிச்சை செய்யாவிட்டால் நாடு நசித்துப் போகும்.

அம்மட்டோ? அபாயத்தை அகற்ற சிகிச்சை செய்யவும் காணேம். அபாயம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. பம்பாய் சர்வகலாசாலையின் அர்த்த சாஸ்திர நிபுணர் திரு. ஸி. என். வக்கீல் என்பவர், ‘ நாளுக்கு நாள் வறுமை அதிகம். நாற்பது வருடங்கட்கு முன் நமது வருமானம் ஏழு ரூபாயானல் இப்பொழுது அது ஐந்து ரூபாயே ’ என்று கணிக்கிறார். ஆகவே

6

இந்திய மகாஜனங்களின் வறுமை நோயை நீக்க இனி ஒரு கணமேனும் தாமதித்தலாகாது. நோய் நீக்குவதைக் குறித்து வள்ளுவர்,

'நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்'

என்று முறை வகுத்தார். இந்திய மக்களின் நோய் வறுமை என்று கண்டுகொண்டோம். ஆனால் நோயை அறிந்தவுடனே நோயின் காரணத்தை அறிந்துவிட இயலாது. நோய்கள் இருவகைப்படும். ஒன்று கருவில் ஒட்டியவை; மற்றொன்று இடையில் ஏற்பட்டவை. கருவில் ஒட்டிய வியாதியைக் கடிவது கஷ்டம்.

நம் நாட்டின் நோய் கருவில் ஒட்டியதா? இடையில் உண்டானதா? நமது நாட்டினர் ஆதி முதலே ஏழைகளா? அல்லது இப்பொழுதுதான் ஏழைகளா? சிலர் இந்தியர் எப்பொழுதுமே ஏழைகள் என்று சொல்லுகின்றனர். ஆனால் அது பொய் என்று சரித்திரம் கூறும். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட தமிழ் நூல்களில் இந்நாட்டின் செல்வச் சிறப்பைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் பல காணக் கிடக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று மட்டும் கூறுவேன்:

'முழங்குகடல் ஞால முழுதும் வரினும்
வழங்குதல் தவா'

வளத்தது தமிழ்நாடு என்பது ஒரு தமிழ்க் கவிஞரின் வாக்கு. ஆனல் இக்காலத்தில் சிலர், புராணங்கள் புரட்டு, இதிகாசங்கள் ஏமாற்று, புலவர் பொய்யர், கவிதை கட்டுக் கதை என்று புறக்கணிக்கத் தலைப்பட்டுளர். அதனல் வேறு சான்றுகளையும் கவனிப்போம்.

இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னிருந்து நாளிதுவரை பல நாட்டினர் இந்தியாவிற்கு வந்து போயுள்ளனர். அவர்களில் பலர் தாம் கண்டதை எழுதிவைத்துள்ளனர். அவர்கள் பொய் கூறக் காரணம் எதுவும் கிடையாது. அவர்கள் அனைவரும் முன்னுலே நமது தேசம் பொன் விளையும் புண்ணிய பூமி என்று புகழ்ந்துள்ளனர். கிரேக்க நாட்டு வீரன் அலெக்ஸாண்டர், நமது நாட்டுக்கு வருமுன், தம் படைகளிடம் நம் நாட்டைத் 'தங்க மயமான இந்தியா' என்று வர்ணித்து, நம் நாட்டின் மீது படையெடுக்க ஆர்வம் ஊட்டினன் என்பதைச் சரித்திரத்தில் பாருங்கள்.

17-ஆம் நூற்ருண்டில் வந்துபோன ஆங்கில அறிஞர் பிலிமோர், 'இந்தியா தன்னிடம் விளையும் உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு தன் மக்களுக்குப் போதிய உணவு கொடுத்தது போக மீதியைக் கொண்டு உலகத்தாரையும் ஊட்டுகின்றது' என்று கூறுகிருர். ஆம், பாரததேவி அனைவர்க்கும்

பசிப்பிணி அகற்றும் பரமேச்வரி யாவாள். இந்த வெள்ளையர் கூறுவதைத்தானே இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் எழுதிய தமிழ்க் கவியும் கூறுகிறார்?

ஆகையால் நமது வறுமை புராதனமான தன்று. இடையில் விளைந்த ஒன்றே. அதனால் அதை நீக்கிவிட இயலும் என்பதில் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. நோயாளி அபாயகரமான நிலைமைக்கு வந்திருப்பினும், நாளுக்கு நாள் அபாயம் அதிகரித்துக்கொண்டிருப்பினும், நோய் நீக்குவதற்குரிய வசதிகள் இல்லாமலில்லை. ஓர் அறிஞர், 'கணக்கிட முடியாத களஞ்சியத்தின் மத்தியில் மைடாஸ் போல் வறுமையால் வாடி நிற்கிறாள் இந்தியா' என்று கூறுகிறார். நாட்டின் நிலவளம் நீர்வளம் இரண்டையும் யாரே கணக்கிட வல்லார்? ஜனங்களோ பெருந் தொகையினர். சோம்பேறிகளும் அல்லர். பண்டைய திறமை இன்றும் இருக்கவே செய்கின்றது. அதனால் முன்போல் செல்வம் பெற்றுச் சிறப்பாயும் சந்தோஷமாயும் வாழ்தல் கூடும்.

ஆதலால் நாம் செய்யவேண்டியது யாது? ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் வேலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். மற்ற நாகரிக நாடுகளைப்போல் நம் நாட்டிலும் சகல தொழில்களும் வளர்ந்தோங்கச் செய்யவேண்டும். இடைக் காலத்தில் இந்தியா

தொழில் வளர்ச்சியில் பின்னல் தங்கிவிட்டது. ஆதலால் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் மூலம் விவசாயம், தொழில்கள் முதலியவற்றை அபிவிருத்தி செய்வதில் ஆயிரக் கணக்கான இந்திய வாலிபர்கள் முன் வந்து உழைக்கவேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்தியர் சுதந்திரர்களாக வாழவேண்டும் சுதந்திரமுடையவர்கள்தான் தங்கள் சுகத்தைத் தேடிக்கொள்ள முடியும்.

12. நாகரிகத்திற்கு வழி

ஆங்கில நாட்டுப் பேரறிஞர்களில் ஒருவராகிய எட்வர்ட் கார்ப்பென்டர் என்பவர் ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். 'நாகரிகமும், அதன் காரணமும், அதற்குரிய சிகிச்சையும்' என்பது அதன் பெயர். அது உலகம் முழுதும் கீர்த்திபெற்று நிற்கும் ஒரு பெரும் நூல். புஸ்தகத்தின் பெயரிலிருந்தே, 'நாகரிகம் ஒரு கொடிய நோய், அதை அகற்றுதல் அவசரமாகச் செய்யவேண்டிய கடன்' என்பது அவர் கருத்து என்று விளங்கும். நம் நாட்டிலும் மகாத்மா காந்தியும் நாகரிகத்தை வெறுப்பதாகவே அவருடைய சிஷ்யர்கள் பலர் சாதிக்கின்றனர்.

பிற நாடுகளில் எவ்வாறாயினும் சரி, தமிழ் நாட்டில் எங்கு நோக்கினும் நாகரிகத்தைப் பற்றிய கண்டனங்கள் எழுவதைக் காணலாம். சிலர் நாட்டுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தீமைகளுக்கெல்லாம் நாகரிகமே பிரதானமான காரணம் என்று வாதிப்பர். சிலர் நாகரிகம் என்று பொதுவாகக் கூறாமல் நவநாகரிகம் என்றும் மேனாட்டு நாகரிகம் என்றும் குறிப்பிடுவர். சிலர் பண்டை நாகரிகத்தின் சிறப்பு என்று பலவிதமாய்ப் புகழ்வர்.

ஆயினும் இங்ஙனம் சிலர் நாகரிகத்தை வெறுப்பதாக விளம்பினும், ஜனங்கள் நாகரிகத்தையே விரும்புகின்றனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நாகரிகத்தை வெறுப்பதாகக் கூறுவோருங்கூட முற்றிலும் வெறுப்பதாகத் தெரியவில்லை. யாரும் மாட்டு வண்டியில் — ஏன், குதிரை வண்டியிலுங் கூடப் — போகப் பிரியப்படுவதில்லை. மோட்டாரையே விரும்புகிறார்கள். விமானத்தில் ஏறிச் செல்வதற்கு இல்லையே என்று ஏங்கவும் செய்கின்றனர். விளக்கெண்ணெய் விளக்கு எந்த வீட்டில் காண முடியும்? எங்கும் மண்ணெண்ணெய் விளக்கே. மின்சார விளக்கு எப்பொழுது கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆகவே யார் எவ்வளவு கூறினும் நாகரிகத்தை அணுவளவு கூட நகர்த்திவிட முடியாது. அவ்வளவு ஆழமாக அது வேர் ஊன்றிவிட்டது. ஆதலால் நாகரிகம் அடைவதற்கான மார்க்கம் எது என்று ஆலோசிக்க ஆரம்பித்தேன். இப்பொழுது மக்களிடை காணப்பெறும் செயல்களில் நாகரிகம் முதிர்ந்தவை எவை என்று ஆராய்ந்தேன். அந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாய் அறிந்தவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

'வைகறைத் துயிலெழு' என்பது ஔவையின் மொழி. அதைப் பின்பற்றி நமது முன்னோர் அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கு முன்பே நித்திரையை

நீத்து வந்ததாக அறிகிறோம். ஆனால் அந்தப் பழைய வழக்கம் நாகரிகத்திற்கு ஒத்ததன்று. அதனால் இப்பொழுது நாம் ஆதவன் எழுந்த பின்பே ஆறு மணிக்கு மேல் கண் விழிக்கிறோம். ஏழு மணிக்குப் பின் எழுவது ஏற்றது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

பழைய காலத்தில் எழுந்தவுடன் வாய் கொப்பளித்து, முகம் கழுவி, ஈச்வரனைத் தொழுவார்களாம். அவை அனுவசியம் அல்லவா? கண் விழித்ததும் காப்பி குடிப்பது, வெற்றிலை போடுவது, சுருட்டுப் பிடிப்பது இவையல்லவோ நாம் செய்ய வேண்டிய அவசரமான காரியங்கள்?

ஊருக்கு வெளியே போய் மலங் கழித்தலும், மலங் கழித்த பின் மலத்தை மண்கொண்டு மூடி வருதலும் பழைய அனுசாரம்! தெரு ஓரங்களில் இரு பக்கமும் மழை ஜலம் போக வடிகால்கள் கட்டியிருக்கின்றனரே, காலையில் விடியுமுன் அவைகளில் மலங் கழித்தாலென்ன? தோட்டி சுத்தம் செய்ய மாட்டானோ? மலங் கழித்தால் மண் கொண்டோ சாம்பல் கொண்டோ மூடுவானேன்? அசங்கியமானவைகளை அப்புறப்படுத்தத்தானே தோட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறோம்? நமக்குத் துர்நாற்றம் வருமானால் கக்கூசுக்குப் போகும்பொழுது சுருட்டு ஏற்றிக் கொள்ளலாமே! சுருட்டு நாற்றம் மற்ற நாற்றங்களை அடித்துவிடு மல்லவா?

மலங் கழித்த பின் ஆறுகளில் குளங்களில் சௌசம் செய்யாமல் வேருகப் பாத்திரங்களில் ஜலம் எடுத்து வந்து சுத்தம் செய்து கொள்வராம் நமது தாத்தாக்கள். இது யாரால் செய்ய இயலும்? நதியில் ஜலம் ஓடுகிறது, குளத்தில் எவ்வளவு அதிக ஜலம்! சௌசம் செய்த இடத்திலேயே முகம் கழுவுகிறோம், வாய் கொப்பளிக்கிறோம்! இதில் என்ன தவறு?

பழைய நாட்களில் பல் துலக்க உபயோக மானவை மரக் குச்சிகளும், கரிப்பொடியும், கல்நார் பஸ்மமும். ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதியாய் இருக்கலாம். ஆனல் அவை அழகாகவோ சௌக ரியமாகவோ தோன்றவில்லையே. பல்-பிசின், பிரஷ் எவ்வளவு வசதியாய் உள்ளன! தினசரி பிரஷ் உபயோகித்தால் என்ன, நாம் அதை என்றேனும் மோந்து பார்க்கிறோமோ? வாய் நாற்றம் போக வில்லையானல் கைக்குட்டையில் 'சென்ட்' போட்டுக் கொள்ளலாமே!

நமது பாட்டிமார் ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது முகத்தில் மஞ்சள் பூசுவது வழக்கம். அப்படிச் செய்வதால் அவர்கள் முகம் தங்கம்போல் மின்னும். ஆனல் மேனுட்டார் மஞ்சள் உபயோகிப்பதில்லையே! பவுடர்தானே பூசுகின்றனர்! அதுதானே அழகு! அதுதானே நாகரிகம்!

நாம் ஸ்நானம் செய்யும்பொழுது உடம்பி லுள்ள அழுக்கை அகற்ற ஸோப் உபயோகிக் கிறோம். அப்படிச் செய்யாதவரை நாகரிகமுள்ளவ ராகக் கூறமாட்டோம். அப்படிச் செய்வதால் அழுக்குப் போயிற்றோ போகவில்லையோ அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. உடம்பு சாம்பல் பூத்தது போல் தோன்றுகிறதல்லவா! ஆனால் நம் மூதாதை யர் ஸோப் என்னும் நாமமே கேட்டதில்லையே. டாக் டர்கள் (மேனாட்டு டாக்டர்களுங்கூட) தாமரை மொட்டு, கொட்டான், பூலாங் கிழங்கு, செண்பகப் பூ முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த கலவை யை மெச்சலாம். ஆனால் நாம் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியுமோ ?

ஒரு முறை உடம்பில் அணிந்து களைந்த வஸ்தி ரத்தைத் துவைத்து உலர்த்தாது மறுபடியும் அணி தல் கூடாது என்று வைதீகர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூறுவதில் உண்மை இருக்கவே செய்கின் றது. ஆனால் இப்பொழுது அது சாத்தியமாகுமா? அரையில் உடுத்தும் வேஷ்டியை அப்படிச் செய்வ தானாலும் சட்டை கோட்டுகளை அப்படிச் செய்ய இயலுமா ? பெட்டி போடவேண்டாமா ? மறுபடியும் தண்ணீரில் போட்டுவிட்டால் நீலம் போய்விடாதா ? வேர்வை படிந்தால் அது உட்பாகத்தில்தானே இருக்கும் ! அதை யார் பார்க்கப் போகிறார்கள் ?

கண்ட இடங்களில் எச்சில் துப்பக் கூடாது என்பது பழைய ஆசாரம். இப்பொழுதுகூட ஆபீஸ்களில் இந்த விஷயத்தில் அநாகரிகமாகவே 'எச்சில் துப்பக்கூடாது' என்று நோட்டீஸ் எழுதி ஒட்டுகின்றனர். ஆனல், நாம் நாகரிகத்தை விரும்பு கிறவர்கள். அதைக் கவனித்து நடப்போமா? எந்த விடத்திலும்-கார், டிராம்கார், ரயில் வண்டி இவற்றிற் குள்ளும் - இருந்த விடத்திலேயே துப்பலாம். வேறு மனிதர் மேல் துப்பியிருந்தால் என்ன, அவர் அறி யக்கூடாது — அவ்வளவுதானே! எச்சில் மூலம் நோய்க் கிருமிகள் பரவும், அவைகளில் பிரதானம் க்ஷயரோக சம்பந்தமானவை. க்ஷயரோகம் அபரி மிதம் என்று சர்க்கார் வைத்தியர்கள் எழுதிக் கொண்டே இருக்கட்டுமே: நமக்கென்ன கவலே!

எச்சில் உமிழக் கூடாது என்கிருர்களே. நாம் அது மட்டுமா செய்கிறோம்! புஸ்தகம் படிக்கும் பொழுது, பண நோட்டுகள் எண்ணும்பொழுது விரலே நாக்கில் தொட்டுக் காகிதங்களைத் தள்ள வில்லையா? தபால் கவர்களையும் தபால் தலேகளே யும் நாக்கில் தோய்த்து ஒட்டவில்லையா? என்ன கேடு விளைந்துவிட்டது? பிறர்க்குத் தீமை உண் டாஞல் நமக்கென்ன?

நல்ல காற்று அவசியம், அதுவே பிராண ஆதாரம் என்று கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். கிழவர் கள் பிராணயாமம் செய்யப் பார்த்து மிருக்கிறோம்.

ஆனால் காற்று என்ன நாம் சிருஷ்டி செய்ய முடியுமா? காற்றுத்தான் இங்கும் அங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதே. அதனால் நாம் எப்பொழுதும் எங்கும் சுருட்டுப் பிடித்துப் புகையை விட்டால் தீமை ஏது? சுவாசப் பை வெளியே விடுவது கெட்ட கரிமலவாயு என்பர். அப்படியானால் நம் சுருட்டுப் புகை உள்ளே போனால் தங்காது அல்லவா? தவிர சுருட்டு நாம் கண்டுபிடித்ததா? நாகரிகத்தில் தலை சிறந்தவர் கொண்டுவந்து அளித்ததல்லவா?

இவ்வாறு நான் ஆராய்ந்து கண்ட விஷயங்கள் பல உள்ளன. இங்கே அவற்றிற்குச் சில மாதிரி களையே கொடுத்திருக்கிறேன். இவைதானே நாக ரிகத்திற்கு வழி!

13. ஆரோக்கியத்திற்கு வழி

நாகரிகத்தைப் போல் ஆரோக்கியமும், ஒரு பிரதான மான விஷயம். எல்லோரும் நாகரிகம் வேண்டு மென்று விரும்புகிறோம். ஆனால் ஆரோக்கியத் தை அவ்விதம் விரும்புகிறோமா? இல்லை. ஆயினும் நாகரிகத்தை அடைவதற்குக்கூட ஆரோக்கியம் அவசியம். அதனால் அதை அடையும் நெறியும் ஆராய்தற்கு உரியதே.

சில தினங்களுக்கு முன்னர் நாலைந்து நண்பர் கள் விருந்து உண்டுகொண்டிருந்தோம். அப்பொ ழுது சிலர் வெகு சுறுசுறுப்பாய்த் தாம் மேற் கொண்ட காரியத்தை நாலைந்து நிமிஷங்களில் முடித்துவிட்டனர். ஆனால் மற்றவர்கள், வெகு சோம்பலாய், மெதுவாக ஒவ்வொரு பதார்த்தமாக மென்றுமென்று சுவைத்துச் சுவைத்துக் காலத்தை நீட்டிக்கொண்டே இருந்தனர். உண்பவன் 'உண் ணுங்கால்........... தூங்கான்' என்று ஆசாரக் கோவை கூறுகின்றதே, சாப்பிடும் காரியத்தில் இவ்வளவு காலதாமதமா என்று ஒருவர் கேட்டார்.

மற்றொருவர், 'உணவின்பம் மிகத் தாழ்ந்த தன்றோ? அதில் அதிக நேரம் செலவிடுதல்

தருமோ? செவிக்கு உணவில்லாத போழ்தன்றோ சிறிது வயிற்றுக்கு இடச் சொல்லுகிறார் வள்ளுவர்?' என்று வினவினர்.

'செவியுணவோ வாயுணவோ எது பெரிது என்பதைப் பற்றி நாம் இப்பொழுது விவாதிக்க வேண்டியதில்லை. ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். ஒரு சங்கீதக் கச்சேரிக்குப் போனல் ஏதோ அரை குறையாக ஐந்தாறு நிமிஷம் கேட்டுவிட்டு வந்துவிட நாம் ஒரு நாளும் விரும்புவதில்லை. ஒரு காட்சிச் சாலைக்குள் நுழைந்தால் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாய்ப் பார்த்து அதன் அழகைப் பருகிவிடவே விரும்புகிறோம். ஒரு வாயில் வழி சென்று பார்த்துக்கொண்டே மறு வாயில் வழி வந்துவிடுவதில்லை. அதுபோல் நான்கு மணி நேரமாய்த் தயார் செய்யப்பெற்ற நல்லுணவை நான்கு நிமிஷங்களில் விழுங்கிவிடுதல் என்பது சரியாகுமோ?' — என்று ஒரு சோம்பேறி பதில் கேள்வி கேட்டார்.

இவர் உணவு உண்ணும் விஷயத்தில் அரைச் சோம்பேறிதான். மற்றொருவர் — அதோ இன்னும் உண்டு முடிக்கவில்லை — அவர் உடனே மென்று உண்பதால் உண்டாகும் ஆரோக்கிய நலத்தைப் பற்றி விஸ்தரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். சரி, இனி அவர் உண்டு எழுந்திருக்கவே போவதில்லை என்று எண்ணினேம்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு நண்பர் — அவர் உண்டதோடு நிற்காமல் 'ஈஸி சேர்' ஒன்றில் சாய்ந்து கண் மயங்கிக் கொண்டிருந்தார் — அவர் இதைக் கேட்டதும், 'ஐயா, போதும், மென்று உண்பதால் விளையும் நன்மைகளைப் பற்றிய பிரசங்கம். இதோ, எனக்கு வயது ஐம்பது, இதுவரை மென்று உண்ணல் என்பதே இன்னது என்று அறியேன். இதுவரை எனக்கு எவ்வித நோயும் உண்டானதில்லை. மென்று உண்ணவேண்டும் என்பது வீண் பேச்சு!' என்று தடபுடலாய்க் கூறினர்.

அப்பொழுதுதான் என் மூளை — இதுவரை ஒன்றுமே விளங்காமல் 'விழித்து'க்கொண்டிருந்த என் சிறு மூளை — சிறிது சிறிதாய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. இந்த நண்பர் கூறுவதுதான் உண்மை என்று கண்டேன். மென்று உண்பவரில் ஏதோ ஒரு சிலர்க்கு நன்மை உண்டாகலாம். ஆனல் உலகில் கோடானு கோடி மக்கள் மெல்லாமல் உணவை விழுங்கவே செய்கின்றனர். அவர்களில் எத்தனை பேர் எழுபது எண்பது வயதுவரை வாழ்கின்றனர்! மென்று உண்பதே நலம் என்பது டாக்டர்கள் கூறும் அநுபவத்திற்கு ஒத்து வராத விஷயங்களில் ஒன்று.

வீட்டிற்குத் திரும்பிய பின் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்த பொழுது இது போன்ற பல விஷயங்கள் புலனுயின. சாக்கடை நாற்றம் சரீரத்திற்குக் கேடு

என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் சாக்கடை கழுவுவோர் பல்லாண்டு வாழ்வதையும், தாழ்வாரத்தில் சாய்ந்திருப்போர் அகாலமாய் மாள்வதையும் பார்க்கிறோம். நல்ல காற்று அவசியம் என்று வைத்தியர் வற்புறுத்துகின்றனர். ஆனால் நகர்ப்புறத்தில் பங்களாக்களில் க்ஷயரோகிகள் காணப்படுகின்றனரே! சாதாரண ஜனங்கள் ஜன்னல்களையும் மூடிவிட்டே தூங்குகின்றனர். அவர்கள் எவ்வித நோயும் பெறக் காணேமே! நீரைக் காய்ச்சியே பருகவேண்டுமாம். ஆனல் அப்படிப் பருகுவோரில் அற்ப ஆயுளாய் இறப்பவரைக் காணவில்லையோ? இன்ன ஜலம் என்று கவனியாமல் குடித்து எவ்விதத் தீமையும் ஏற்படாமல் எத்தனையோ காலம் வாழ்பவர் பலர் உளரே. தேகப்பயிற்சிதான் ஆரோக்கியமும் ஆற்றலும் தருமாம். ஆனல் தேக பலத்தில் கீர்த்தி பெற்றவர் பலர் சீக்கிரத்தில் செத்துப்போனதை உலகம் அறியுமே. இதோ பல கிழவர் உளரே, இவர்கள் என்ன உடற்பயிற்சி செய்தனர்? ஒன்றுமே யில்லை. சுருட்டுப் பிடித்தல் தீதாம்; ஆனல் பர்மாவில் சிறுவர் சிறுமியரும் 'ரூல் தடி' போல் பெரிதான சுருட்டை உபயோகிக்கிறார்களே! ஆகாரம் உண்டால் உடனே பற்களை நன்ருய்த் துலக்க வேண்டுமென்பது வைத்தியர் கூற்று. ஆனல் எத்தனை பேர் 'காப்பி', 'பலகாரம்','பழம்' என்று அடிக்கடி உண்டுகொண்டே இருக்கின்றனர்!

அவர்கள் வாயை நீர் கொண்டு கழுவுவதுகூட இல்லையே. அடிக்கடி பல் துலக்குவோர்க்கெல்லாம் பல் நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கிறதோ?

இவ்விதமாகப் பலபல எண்ணங்கள் எழுந்தன. அதன் பயனாக, இனி நாம் வைத்தியரின் ஆராய்ச்சி உண்மைகள் என்று கூறுபவற்றை வேதவாக்காக எண்ணி நடக்கவேண்டியதில்லை; எப்பொழுதும் போல் நமது இஷ்டம் போல் நடக்கலாம்; 'ஆரோக்கிய விதிகள்' என்பவற்றைச் சிறிதும் கவனியாது நடப்பவரே வெகு வருஷங்கள் வாழ்கின்றனர்; இதுவே சரியான மார்க்கம் என்று தீர்மானித்தேன்.

இது விபரீதமான முடிவு என்று நீங்கள் கருதலாம், பேசலாம். ஆனால் அனுஷ்டானத்தில் — வாழ்க்கையில் — பெரும்பாலோர் இந்த முடிவைத் தானே லட்சியமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்!

14. பாரத தேவியின் பாத தரிசனம்

ஆண்டவன் அடியார்கள் அல்லும் பகலும் அனவரதமும் ஆவலுடன் தேடி அலைவது பரமாத்மாவின் பாதாரவிந்தங்களைக் கண்டு களிப்பதற்கே. முடியைக் காண ஒரு பொழுதும் முயல்வதில்லை. பக்த கோடிகளுக்குப் பாத தரிசனமே, அந்தமில்லாத, இன்பமான, அழிவில் வீடு அளிக்கும் என்பது பெரியோர் துணிபு. மக்கள் மனக் கவலை மாற்றும் மார்க்கம் தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்தல் ஒன்றே என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ தேவர் உறுதி கூறுகிறார்.

அப்படியானால் துன்ப நிவாரணம் அருளும் துணையடிகள் காண்பது எங்கே? இறைவன் இணையடிகள் இருக்கும் இடம் எது? வேத சாஸ்திரங்கள், தர்ம நூல்கள், புராண இதிகாசங்கள் பரமன் பத மலர்களின் மணங் கமழும் இடத்தைப் பற்றிப் பல பல வர்ணனைகள் கூறுகின்றன. 'தேடிக் கண்டு கொண்டேன்' என்று சந்தோஷத்தோடும் தைரியத்தோடும் அப்பர் ஸ்வாமிகள் பாடுகிறார். ஆனால், எங்கே கண்டுகொண்டதாகக் கூறுகிறாரோ அங்கே காண்பது அறிஞர்க்கு மட்டுமே இயலும்.

சாதாரணமான பாமர ஜனங்கள் சர்வேச்வரன் சரண கமலங்களை அடைவது எப்படி? தங்கள் கஷ்டங்களை மாற்றிக்கொள்வது எங்ஙனம்? பாமரர்களும் எளிதாகக் கண்டுகொள்ளுமாறு கவியரசர் ரவீந்திரநாதர் ஓர் அற்புதமான அழகான பாடல் பாடியிருக்கிறார். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற 'கீதாஞ்சலி' என்னும் கிரந்தத்தில் அதைக் காணலாம். ஆண்டவன் பத மலர் காணும் இடம் தாழ்ந்தவர், வீழ்ந்தவர், தரித்திரர் இவர்களிடையே தான் என்று தெளிவாக அவர் விளக்கியிருக்கிறார்.

கடவுள் அடியார்க்கு அவனுடைய பாதங்களைக் காண அடங்கா ஆசை எழுவது இயற்கை. அதுபோல் பாரத தேவியின் அடியார்க்கு அவளுடைய பாத தரிசனத்தில் ஆசை எழுமல்லவா? ஆதலால், கவியரசர் கீதத்தைப் படித்த பொழுது—அது பல வருஷங்களுக்கு முன்—அன்னை அடியிணை காண ஆவல் உண்டாயிற்று. ஆனால் காண்பது எங்கே? ஆண்டவன் பாதமுள்ள இடத்திலேயே அவனுடைய சக்தியாகிய அன்னையின் பாதமும் இருக்கும் என்று எண்ணினேன்.

ஆதலால் கவியரசர் கூறிய குறிப்பை உள்ளத்தில் கொண்டு, அன்னையின் அடிகளைத் தேட ஆரம்பித்தேன். தாயின் சரணங்கள் தங்குமிடம் தாழ்ந்

தோர், தரித்திரர் வாழும் இடம் அல்லவா? உழவர் வீடுகளில் நுழைந்து பார்த்தேன். பள்ளர் பறையர் சேரிகளில் புகுந்து தேடினேன். தோட்டிகள் குடிசைகளிலும் பார்த்தேன். அங்கே அன்னையின் அடிகளைக் காண முடியவில்லை. ஏதோ அவற்றின் அம்சத்தில் ஒரு சிறிதே இடையிடையே காண முடிந்தது.

இவர்களிலும் தாழ்ந்தோர், தரித்திரர் யார்? அவர்களிடையேதான் பாத தரிசனம் கிடைக்குமோ? அத்தகையோரைக் காண்பது எங்கே? எப்பொழுது? இவ்வாறு நாள்தோறும் எண்ணிக் கவலையுற்றேன். பலவிதமான இடங்களுக்குப் போக எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதுண்டு. ஆனல் எங்கும் தாழ்ந்தோரைக் காண முடியவில்லையே! பாத தரிசனப் பாக்கியம் எங்கு வாய்க்குமோ?

அன்னை பாரதத்தின் அழகு முடியை எளிதில் கண்டுவிட்டேன். அதைக் காண நான் தேடி அலையவில்லை. அதுவாகவே நான் இருக்குமிடம் தேடி வந்து காட்சி அளித்துவிட்டது. நாங்கள் யாரும் மகாத்மா காந்தியடிகளுக்கு அழைப்பு அனுப்பவில்லை. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன், அவராகவே எங்கள் ஊருக்கு எழுந்தருளினர்; நாங்கள் கண்குளிரக் கண்டுகொண்டோம்.

எளிதில் காணக் கிடைத்துவிட்டது திருமுடி. ஆனால் அடியிணையோ? பத்து வருஷ காலம் தேடி அலைந்தும் பாக்கியம் கைகூடவில்லையே என்று பெரிதும் மனம் வருந்தினேன். ஆனால், என் பேரதிர்ஷ்டம்! நினையாத சமயம் முன்வந்து நின்று விட்டது.

அந்த அற்புதக் காட்சியை என்னென்று சொல்லுவேன்! ஆம், இதோ என் இறைவியின் ஜோதி அடிகள்! தேசபக்தர்க்கும் தேடக் கிடையாத திரவியம்!

இணையடி கண்டதில் எல்லையற்ற இன்பம்தான். ஆனால் அதன் கோலத்தைக் கண்டதில் முடிவிலாத் துன்பம். இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னி நின்ற இந்த அதிசயக் காட்சியை எங்கே கண்டேன், தெரியுமா?

சில வருஷங்களுக்கு முன் மானமதுரைக்குப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது கண்டேன். எங்கே? தாமரைத் தடாகத்திலா? பூ மலி சோலையிலா? மாட மாளிகையிலா? கூட கோபுரத்திலா? கடை வீதியிலா? நடை பாதையிலா? கல்விச்சாலையிலா? நீதி மன்றத்திலா? இவை போன்ற இடங்களில் அன்று. ஒரு கள்ளுக் கடை அருகிலேயே கண்டேன்.

ஒரு சாக்கடை - ஓடை. அதன் கரையில் சில குடில்கள். கள்ளுக்கடையில் நின்று இந்தக் குடில்

களைச் சிறிது தூரத்தில் கண்டதும் அவற்றைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது. உடன் வந்த நண்பர்களுடன் அங்கு போனேன். அங்கு என்ன கண்டேன்?

பத்து அடி நீளம், ஐந்து அடி அகலமுள்ள குடில். இடையில் ஒரு சுவர். சுவர் குறுக்கே நின்றதால், குடில் இரண்டு அறைகளாக விளங்கியது. சுவரின் உயரம் மூன்று அடி இருக்கும். ஓலைக் கூரை. ஓர் அறைக்குப் பனையோலைக் கதவு. மற்றதற்குக் கதவுமில்லை, வாசலுமில்லை. இந்த அரண்மனை யாருடையது?

இந்த இரண்டு அறைகளில் ஒன்று பன்றிக் குறவனுடைய வீடு; மற்றொன்று அவனுடைய அந்தப் பவித்திரமான மிருகத்தின் மாளிகை. ஒன்று குடில்தான் — மற்றது மாளிகைதான் — சந்தேகமில்லை.

குடிலுக்குள் நுழைந்தேன். ஐந்தரை அடி மனிதன் இரண்டரை அடியாகக் குறுகியே உள்ளே நுழைய இயலும். அந்த ஐந்தடிச் சவுக்கத்தில் ஒரு பக்கம் அடுப்பு. அதன் அருகில் சட்டி பானைகள். மற்றொரு பக்கம் மற்றத் தட்டுமுட்டு சாமான்கள். இவை எவை என்று வர்ணிக்கவேண்டுமா?

மாளிகைக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே அடுப்பில்லை. பானை பண்டங்கள் இல்லை. தட்டவும் முட்டவும் சாமான்கள் இல்லை. இப்பொழுது யார்

உயர்ந்தவர்? குடிலில் வசிப்பவரா அல்லது மாளி கையில் வசிப்பவரா? பன்றி தன் மனைவி மக்க ளுடன் யாதொரு கஷ்டமும் இல்லாமல் சந்தோஷ மாகப் படுக்கலாம், புரளலாம், தூங்கலாம். ஆனல் அந்தப் பன்றியின் தலைவனே? அவன் மனைவி மக்களோ?

இந்தக் காட்சி ஒரு நாளும் என் இதயத்தை விட்டு அகன்றதில்லை. ஆனல் இதைக் காண அடிக் கடி எனக்கு வாய்ப்பதில்லை. ஒருநாள் சமீபத்தில் நானும் என் மனைவியும் சில நண்பர்களுடன் காரைக்குடி பெண் பாடசாலை அருகிலுள்ள தெரு வில் ஒரு காரில் போய்க்கொண்டிருந்தோம். அப் பொழுது மறுபடியும் மானுமதுரையில் அன்று கண்ட சுந்தரக் காட்சி!

அதைக் கண்டதும் என் மனைவி, 'ஐயோ இவர் கள் யார்? இவர்களுக்கு விமோசனம் எப்பொழுது? இதுவும் இறைவன் திருவிளையாடலோ?' என்று துன்பக் குரலில் கேட்டாள். எங்களுடன் இருந்த ஒரு பெண்மணி, 'இவர்களுக்கும் ஆண்டவன் அனு தினமும் படிஅளக்கவே செய்வான்!' என்று மனத் தில் எவ்விதச் சஞ்சலமுமின்றிக் கூறினள். ஆனல், இதைக் கேட்டு என் மனைவியின் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை.

'இங்கே என்ன காண்கிருய்? அன்னையின் பாதம்! இவர்களுக்கு விமோசனமா? பாரத தேசம்

முழுவதற்கும் விமோசனம் வந்தால்தான் இவர்களுக்கும் விமோசனம். இவர்கள் விமோசனம் அடைந்தால்தான் தேசம் முழுதும் விமோசனம் அடைந்ததாகும். பாதத்தில் இந்த வறுமைத் தளையைப் பூட்டிக்கொண்டிருக்கும் பாரத தேவி விமோசனம் அடைந்ததாகச் சொல்ல முடியாது?' என்று மெதுவாக அவள் காதில் கூறினேன்.

அப்பொழுதும் அவளுக்கு ஆறுதல் இல்லை 'என்றைக்கு அந்த அருணோதயம்? என்றைக்கு அந்த அருணோதயம்?' என்று கூறிக்கொண்டே வந்தாள்.

நண்பர்களே! 'என்றைக்கு?' என்று உங்களையும் கேட்கிறேன்.

3475